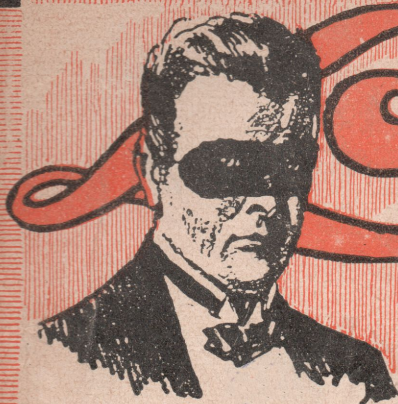


Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 971

JIMM CROSSBY, DE ZEESCHUIMER.

fr. 1.50



De wilden naderden intusschen hoe langer hoe meer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Jim Crossby, de Zeeschuimer.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

TEN PROOI AAN DEN STORM.

Tamelijk laat in den avond van den dag in het begin der lente bewoog zich een kleine punt met groote snelheid langs den hemel, boven den Stillen Oceaan, ongeveer op twee graden ten noorden van de Evennachtslijn, en op 150 graden Oosterlengte.

Die zwarte punt was een vliegmaschine van zeer bijzonder maaksel, ofschoon het uiterlijk niet veel afweek van de zeer lichte vliegmachines zooals de Fransche constructeurs ze in den laatsten tijd weder gaan vervaardigen voor sportdoeleinden.

Zij was alleen grooter, en scheen ook over een buitengewone snelheid te beschikken.

Haar lichaam bestond uit een aluminiumbuis, aan de voorzijde ongeveer een decimeter in doorsnede, en die naar den staart toe geleidelijk dunner werd, en aan deze buis waren alle deelen bevestigd, de draagvlakken, de stuurhut en de daarachter gelegen kajuit, waarin te zamen zes of zelfs wel zeven personen konden plaats nemen, de staart en de stabilisatievlakken.

Van de motor was niets te zien, want deze

bevond zich in een soort kast van aluminium.

Zij dreef slechts een enkele tweebledige schroef, welke, zooals reeds gezegd, de vliegmaschine met fabelachtige snelheid voorttrok.

Maar het was duidelijk dat het toestel deze snelheid niet alleen aan zijn eigen motorische kracht had te danken!

Inderdaad, er stond een hevige storm, die, nog voortdurend in kracht toenam, en weldra dreigde tot een orkaan te zullen overgaan, van welks allerhevigste kracht in deze gedeelten van de Stille Zuidzee men zich ternauwernood een voorstelling kan vormen.

De wind veranderde voortdurend van richting, en terwijl de vliegmaschine voortschoot met een verbijsterende snelheid, die zeker zeshonderd kilometer per uur en soms wel meer moest bedragen, stond zij op het volgende oogenblik als het ware stil in de lucht, ofschoon de schroef zoo razend snel draaide, dat men haar in het geheel niet kon zien.

Somtijds werd het ranke toestel eensklaps met ontzettende snelheid honderden meters omlaag gedrukt, en scheen het, alsof het on-

vermijdelijk in de woedende golven moest neerstorten.

Maar telkens weer richtte het zich op en scheen luchtlagen te willen opzoeken, waar de woede van den vreeselijken storm zich minder deed gevoelen.

Alles was evenwel vruchteloos.

Ofschoon de vliegmaschine eenige malen gestegen was tot een hoogte van ruim achtduizend meters, waar een bijna ondragelijke koude heerschte, en de lucht wegens haar dunheid niet voor inademing geschikt was, trof zij telkens dezelfde wildbewogen luchtlagen aan.

In het vliegtuig, ten prooi aan de ontketende elementen, bevonden zich drie mannen.

Twee hunner zaten vooraan in de stuurhut, die geheel gesloten kon worden, en een hunner bestuurde de machine — tenminste als men dezen naam mag geven aan de pogingen, om het vliegtuig voor een doodelijken val in de golven te behoeden.

Hij zat daar onbewegelijk, en geen spier op zijn krachtig besneden gelaat bewoog.

Hij hield de groote grijze oogen strak gevestigd op de wijzerplaat, welke de hoogte aangaf, en op het kompas, helder verlicht door het schijnsel eener electrische lamp.

Die man was John Raffles, de Groote Onbekende.

Hij was met zijn trouwen vriend Charles Brand, die thans naast hem zat, een paar dagen geleden uit Londen vertrokken, naar een zijner schat-eilanden, om daarvan een voorraad goud en diamanten te vervoeren, welke hij op behendige wijze aan eenige gewetenlooze woekeraars had weten te ontnemen, en ze op dat eiland te laten tot er tijd genoeg verlopen zou zijn om ze zonder vrees voor ontdekking aan den man te kunnen brengen.

Hij had de reis naar een van de Sandwich-eilanden in iets langer dan anderhalven dag volbracht en het weder was bijzonder gunstig.

Dat was het óók nog toen hij weder opsteeg, om de terugreis te aanvaarden, welke hij ditmaal niet over Noord-Amerika en den Atlantischen Oceaan, maar daarentegen over den grooten Oceaan, Azië en Europa wilde maken, maar nauwelijks bevond hij zich ter hoogte van de Marshall-Eilanden, of er stak een storm op van ongewone hevigheid, en zoo plotseling, als zij zich alleen kunnen voordoen op deze plek van den aardbol.

Nu was de vliegmaschine, „De Duivel der Lucht” geheeten, en ontsproten aan het geniale brein van den Gentleman-Inbreker, van een

zeer bijzondere constructie, en een Europeesche storm met een windsnelheid van 10 tot 15 meters per seconde, zou haar zeker niet kunnen tegenhouden.

Maar een storm als deze, met zijn snelheid van bijna tachtig meter in een seconde, was niet te weerstaan — en nog steeds nam hij in hevigheid toe!

Iedere andere vliegmaschine van het gewone type, zou zonder eenigen twijfel reeds als de papieren vlieger van een schoolknaap uiteen zijn geslagen.

Ofschoon Raffles al zijn best deed om de vliegmaschine in den koers te houden en haar naar de Philippijnen te sturen, drukte de hevige storm haar voortdurend meer naar het zuiden, en zij had reeds geruimen tijd boven de Karolinen gevlogen, in den Archipel, die uit vele honderden, meerendeels zeer kleine eilandjes bestaat, waarvan de meesten onbewoond zijn.

De man die achter de beide vrienden zat was een ware reus, met geweldige schouders en sterke, ijzerharde vuisten.

Die man was James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, en die aan vele van zijn avontuurlijke reizen deelnam.

Het was bijna onmogelijk zich voor elkander verstaanbaar te maken, maar toch lukte Charles Brand zich, toen de storm zijn hoogtepunt bereikt scheen te hebben naar Raffles, en schreeuwde hem in het oor:

— Houden wij koers?

— Neen, Charles, — dat is onmogelijk! riep Raffles terug, en erger nog — als de storm in kracht toeneemt vrees ik dat de machine het niet zal uithouden! De spandraden hebben het uiterste te verduren — en als er een knapt, zouden de gevolgen ontzettend zijn.

— Maar laat ons dan toch een noodlanding maken!

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan! Kun jij iets ontdekken in deze dikke duisternis? Zie jij dan iets anders dan de woestjagende wolken?

— Laat het zoeklicht werken!

— Wat zou mij dat helpen op een hoogte van zeven duizend meter? En een lager luchtlaag durf ik niet opzoeken, anders heb ik geen ruimte om te vallen. Zooveel heeft een luchtstoot ons in enkele seconden achthonderd meter omlaag gedrukt en de naald van den hoogtemeter danste als dol heen en weder, want wij gingen dadelijk weder de hoogte in.

Charles zweeg.

Hij moest Raffles wel gelijk geven, en toch

stelde hij zich de vraag, wat het einde van dit alles moest zijn.

Want het was maar al te duidelijk dat de storm niet ging liggen, dat hij integendeel tot een orkaan aanwies.

Nu en dan trachtte hij op de helderverlichte kaart te ontdekken, waar de vliegmaschine zich ergens bevond.

Hij moest evenwel zijn pogingen spoedig opgeven, want hij kon alleen op het compas afgaan en van de werkelijke snelheid van de „Duivel der Lucht” wist hij niets.

Er zouden onder normale omstandigheden ongeveer vijf uren gemoeid zijn met het bereiken van de Philipijnen — dat wil zeggen wanneer de vliegmaschine vijf honderd kilometer per uur aflegde, waartoe zij onder gewone omstandigheden gemakkelijk in staat was.

Charles begreep het gevaar in deze onbekende streken volkomen.

En dat gevaar was van zeer veelzijdigen aard!

Er kon iets aan de machine breken, en dan zouden zij in de golven nederstorten, en hun hoogte was zoo aanzienlijk, dat zij zeker als lijken door de woedende baren zouden worden opgenomen — maar ook kon de orkaan de vliegmaschine zoo ver omlaag drukken, dat zij op een of andere rotsachtige kust te pletter sloeg.

En dat was nog niet alles, er dreigde nog een andere, misschien nog wel een grootere ramp!

De luchtschippers bevonden zich in een streek, die door wilde volksstammen bewoond werd.

Weliswaar stonden velen daarvan onder direct gezag van de Engelschen en waren zij min of meer beschaafd door de dagelijksche aanraking met de blanken, maar daarentegen waren er ook nog honderden eilanden, bewoond door Boschnegers, die nog al hun oorspronkelijke woestheid hadden behouden, en waarvan er nog velen tot de kanibalen behoorden.

Er waren nog maar al te veel eilanden van de groepen der Paumotu-Eilanden, van de Cook-groep, van de Fidschi en de Samoa-Eilanden, en van alle andere archipels der Zuidzee, bewoond door stammen, van welker gewoonten men nog niet veel wist, daar zij nog maar weinig bekend waren bij de ontdekkingsreizigers.

Menigmaal voerden deze stammen onderlingen strijd met elkander, en voeren naar elkanders eilanden in honderden met schelle

kleuren beschilderde oorlogsprouwen.

En wee de verslagenen — zij werden maar al te vaak verslonden door hun overwinnaars!

Het was reeds voorgekomen dat men nooit meer iets gehoord had van de bemanning van een schip, dat op de kusten dezer menscheneters-eilanden was vergaan....

Er moest Raffles, die dit natuurlijk alles zeer goed wist, dus wel alles aan gelegen zijn om het gebied van den storm te ontwijken.

Maar het noodlot zou het anders hebben beslist....

Omstreeks tien uur in den avond scheen een wervelwind de vliegmaschine aan te grijpen en met zich mede te voeren.

Charles moest Raffles te hulp komen om de stuurinrichting meester te blijven.

De machine scheen als een boomblad rond te dwarrelen, en de hoogtemeter liep met ongehooflijke snelheid achteruit.

De luchtreizigers hadden de gewaarwording dat zij in een onpeilbaren afgrond stortten.

In minder dan een minuut was de „Duivel der Lucht” meer dan zes duizend meters gedaald, zonder dat Raffles het verhinderen kon.

Met verbijsterende snelheid werd de vliegmaschine door den orkaan medegevoerd.

Charles had een kleinen hefboom overgehaald, waardoor het zoeklicht in werking werd gebracht en eensklaps straalde een lichtbundel uit de onderzijde van het vliegtuig, die de schuimende golven als zilver deed schitteren.

Zwarte, vage plekken schenen onder het vliegtuig door te glijden, met de snelheid van een spoortrein in volle vaart — dat waren de tallooze kleine eilandjes, die hier den Oceaan bezaaiden.

Daar thans te willen landen zou gelijk staan met een poging tot zelfmoord.

De vliegmaschine zou stellig tegen de rotsen te pletter worden geslagen.

Steeds verder werd de machine medegesleurd onmachtig om zich in de lucht te verheffen, en mogelijk kalmer luchtlagen op te zoeken.

— Waar zouden wij ons ergens bevinden? schreeuwde Charles Raffles in het oor, toen de hevigheid van den storm een oogenblik scheen te bedaren.

— Ik weet het niet, Charles. Ik vermoed echter, dat wij niet ver van de uitloopers der Salomon-Groep zijn.

— Zouden wij daar kunnen landen?

— Ik zou het liever vermijden — om ver-

schillende redenen.

Charles wilde nog iets zeggen, maar eensklaps hief hij de hand op en wees naar een punt aan den gezichtseinder.

Raffles keek in de aangeduide richting.

Daarginds was een lichtschijnsel zichtbaar!

Het was niet wit, maar rossig — misschien was het afkomstig van een vuur!

De vliegmaschine werd juist in die richting medegevoerd, terwijl Raffles alle krachten moest inspannen, om te voorkomen, dat zij onverhoeds in de golven onderdook.

De hoogtemeter wees nu niet meer dan 150 meter, en het bleek onmogelijk, de machine op te richten.

De storm drukte uit alle macht op de draagvlakken, als wilde zij dien prachtigen kunstvogel beletten, zich in de lucht te verheffen.

Het rossige schijnsel bevond zich ter linkerzijde vooruit van de vliegmaschine en het werd hoe langer hoe duidelijker, dat het van een vuur afkomstig moest zijn.

Stellig was het niet het licht van een schip, want daartoe flikkerde het te veel en was het ook te groot.

En eensklaps, toen even de maan doorbrak, en de wind de wolken vaneen scheurde, werd daar beneden land zichtbaar — een groot land, waarvan het einde niet te zien was.

Er moest nu gehandeld worden.

Iedere minuut van aarzeling kon noodlottige gevolgen hebben, want het was maar al te duidelijk, dat de ranke vliegmaschine het niet

lang meer zou kunnen uithouden tegen de woede der elementen — ieder oogenblik kon er een spandraad knappen!

Raffles besloot dus de landing te wagen en af te wachten, tot de storm bedaard was.

Het land, dat hij zooeven met een glimp gezien had, was zwaar beboscht, als de meeste eilanden in deze streek van den aardbol, en een landing zou groote gevaren medebrengen.

Maar de storm was een kort oogenblik geluwd, en nu of nooit moest het gewaagd worden.

Verder vliegen in dit noodweer zou zijn — moedwillig den dood zoeken!

Het rossige schijnsel was eensklaps verdwenen.

Misschien was het vuur wel verborgen achter een of anderen hoogen heuvel nu de vliegmaschine nog meer gedaald was.

Bij het licht van den sterken schijnwerper ontdekte Raffles een soort bergweide, ongeveer een kilometer in het vierkant.

Hier besloot hij te dalen.

Hij zette den motor af en schommelend en zwenkend schoot de machine naar de aarde.

Gelukkig ving een hooge berg, meer landwaarts gelegen, de eerste kracht van de storm op, en de landing had dan ook zonder ongevallen plaats.

De „Duivel der Lucht” rolde nog even voort, door zijn vaart medegesleept, en stond toen stil, niet ver van den rand van het plateau, op een twintigtal meter van een dicht begroeid boschje, dat zich op de helling van den heuvel verhief.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

DE NACHT.

Charles had het zoeklicht nog tijdens de zweefvlucht omlaag, gedooft, daar men zooveel mogelijk vermijden moest, de aandacht der wilden te trekken.

De luchtreizigers wisten immers in het geheel niet, waar zij geland waren!

Het kon zijn, dat het geluk hen had doen dalen op een eiland, door vreedzame inlanders bewoond — maar even goed was het mogelijk, dat het noodlot hen had gebracht op een dier eilanden, waar de bewoners zich nog steeds overgeven aan het afgrijselijk gebruik van het menscheneten.

Mocht dit laatste inderdaad het geval zijn, dan moesten zij tot iederen prijs vermijden, met die bewoners in aanraking te komen.

Hoe eerder zij dan vertrokken, hoe beter, hoewel zij begrepen, dat zij niet zouden kunnen opstijgen, zonder eerst de vliegmaschine, waarvan zoo ongelooflijk veel geverg'd was, eerst zorgvuldig na te zien, en alle beschadigde deelen te vervangen uit den voorraad reserve-deelen, welke de „Duivel der Lucht” aan boord had.

De drie mannen waren geheel verstijfd en zeer vermoeid uit de stuurhut gestegen, en maakten allereerst hunne verstijfde ledematen weder een weinig lenig, door vlug heen en weder te loopen.

Het was volkomen duister op de hoogvlakte en Raffles had het streng verbod uitgevaardigd, de electriche zaklantaarns of zelfs maar een lucifer te ontsteken, al verlangde hij zelf even erg naar een goede pijp tabak als zijn beide reisgenooten.

Mogelijk hadden de inwoners niets gemerkt van de landing, en dan was het zeer onvoorzichtig vuur te maken en aldus hun opmerksaamheid te trekken.

Zoo moesten de vrienden dus hun maal doen met brood en koud vleesch, dat zij in blikken hadden medegevoerd.

Henderson moest zijn begeerte, om een flink stuk van de reebout te braden, welke hij van het schateiland had medegenomen, tot een betere gelegenheid uitstellen.

De drie mannen spraken slechts op fluisterenden toon, terwijl zij hun maaltijd gebruikten.

Het was hun, alsof zij door onzichtbare gevaren omringd waren, waarvan zij den aard niet konden vaststellen, en die zich ook niet op zichtbare wijze aan hen voordeden.

Ieder hunner had zijn geweer onder het bereik van zijn hand, gereed om er in geval van nood gebruik van te maken.

De storm woedde nog steeds in volle hevigheid, en de drie mannen hadden, alvorens zich aan den maaltijd te zetten, de vliegmaschine zoo dicht mogelijk bij het boschje betrokken, opdat zij althans eenigermate beschut zou zijn tegen de rukwinden, die over de hoogvlakte stormden.

Charles had het voorstel gedaan de vleugels te demonteeren, die vooral veel te lijden hadden van den storm, maar Raffles had verklaard, dit liever zoo lang mogelijk te willen nalaten, daar zij zich anders de mogelijkheid benamen onverwijd te kunnen opstijgen, zoodra er gevaar dreigde.

Nadat de drie reizigers den eenvoudigen maaltijd beëindigd hadden, werd besloten dat zij allen een voor een zouden waken.

Zooals gewoonlijk zou Raffles het eerst den wachtpost betrekken.

Hij scheen wel van staal te zijn, en zou desnoods den geheelen nacht hebben kunnen wakker blijven.

Charles en James haalden dus hunne dekens uit de vliegmaschine en zochten een beschut plekje op, dicht bij den zoom van het boschje, dat op de heuvelhelling groeide.

Gaarne had Raffles een meer beschutte schuilplaats gezocht, maar hij mocht de vliegmaschine niet onbeheerd achterlaten, en wie weet, zouden zij op hun onderzoek naar een betere plek niet op wilden zijn gestuit van wier gevoelens tegenover de blanken men niet op de hoogte was.

Raffles nam dus zijn geweer op en vatte post aan den rand van de hoogvlakte.

Van wat zich verderop bevond, kon hij bij

de dikke duisternis niets zien.

Dat zou pas mogelijk zijn als de zon weder opging.

Hij trad op de vliegmaschine toe, en betastte in donker de gewichtigste deelen.

Zelfs in de duisternis kon hij goed merken, dat enkele spandraden waren verslapt, en de tocht had zeker geen uur meer kunnen duren in dit noodweer, zonder dat er een vreeselijk ongeluk ware gebeurd.

Zoodra het daartoe licht genoeg was, moesten de draden worden nagespannen, hetgeen in de duisternis onmogelijk was.

Eén draad was zelfs geheel vernield, en bengelde slap naast het aluminium lichaam van de vliegmaschine.

Het zou zeker levensgevaarlijk zijn, zonder meer weder met de „Duivel der Lucht” op te stijgen.

Trouwens, als de storm bleef woeden, zou het geheel onmogelijk zijn, van den grond op te komen, daar de wind het toestel tegen den bodem zou drukken.

Maar Raffles bemerkte tot zijn blijdschap, dat de wind langzamerhand in kracht afnam.

De windstooten werden minder hevig, en de vliegmaschine werd niet meer zoo ruw heen en weder geschud, op gevaar af, dat het onderstel zich zou beven.

Maar met het afnemen van den wind, geschiedde er iets, niet minder gevaarlijk — het begon te regenen.

En het was een regen, waarvan men zich in Europa in het geheel geen voorstelling kan vormen.

Het water viel niet bij druppels, maar in dikke stralen, en in een oogwenk droop Raffles alsof hij in zee was gevallen.

Charles en Henderson werden wakker, zowel door dat de regen hun dekens doorweekte, als door het machtig geraas van den nederplassenden regen.

Zij vlogen overeind, en allen zochten een toevlucht in het schuitje van de vliegmaschine, hetwelk zij geheel konden sluiten.

Hier waren zij ten minste tegen dien antidiluviaanschen regen beschermd.

Door de ruitjes van mica konden zij zien, hoe de dikke stralen de oppervlakte van hun schuilplaats geeselden.

En zij wisten, dat het wel dagen kon duren, alvorens er een einde aan kwam.

Het gelaat van Raffles stond ernstig.

Want hij gevoelde als het ware, hoe de vlieg-

maschine langzaam maar zeker in den doorweekten bodem wegzonk.

De wielen zouden spoedig tot aan de assen — en dan geheel en al in den drassigen grond wegzakken, en hoe moest zij zich dan in de lucht verheffen ?

De drie mannen spraken weinig.

Zij begrepen, dat het eene gevaar slechts plaats had gemaakt voor een ander, misschien minder onmiddellijk dreigend, maar dat toch hun toestand uiterst hachelijk maakte.

Want zelfs al zouden zij de vliegmaschine binnen enkele uren kunnen repareeren, dan toch zouden zij niet kunnen vertrekken voor de bodem weder droog en de ontzaggelijke hoeveelheid regenwater was weggevloeid.

Zij konden het nu nog als een geluk beschouwen, dat zij op een hoogvlakte waren neergestreken, want indien de „Duivel der Lucht” in een dal was geland, zou dit zeker spoedig onder zijn geloopt, en dan waren de gevolgen niet te overzien geweest.

Terwijl Raffles bleef waken, dommelden Charles en Henderson weder in, overmand door vermoeienis.

En onophoudelijk striemde de regen in dikke stralen het eiland.

Er was nu niets meer te zien van wat daar buiten voorviel.

De duisternis was ondoordringbaar, en zelfs de vormen van het boschje waren geheel en al vervaagd.

Drie uren later wekte Raffles zijn vriend, opdat deze op zijn beurt zou kunnen waken.

Het was nog volkomen duister, toen Raffles zich op de gemakkelijke rustbank in het schuitje uitstreckte, en een paar seconden later even rustig sliep, alsof hij in zijn bed in de slaapkamer van het fraaie huis in de Cromwellstreet lag.

Charles had zijn geweer gegrepen en keek mistroostig door het mica-ruitje naar buiten, zonder evenwel iets te zien.

Als deze storm niet tusschenbeide was gekomen, zoo overwoog hij, dan had de vliegmaschine op dit oogenblik reeds boven Azië kunnen vliegen.

Langzaam kropen de kwartieren voort.

Het regende nog steeds, maar thans druppelsgewijs en alles wees er op, dat de elementen eindelijk hadden uitgewoed en dat er waarschijnlijk een zeer schoone dag zou aanbreken.

Als de zon haar brandende stralen een paar

uren op den bodem had laten neerschijnen, dan zou de aarde wel zijn opgedroogd, en dan was het waarschijnlijk niet zoo moeilijk de vliegmaschine los te werken, tenminste wanneer er niets tusschenbeide kwam.

Om zes uur in den ochtend werd de hemel in het oosten lichter getint.

De regen had nu geheel en al opgehouden.

Langzamerhand maakte de duisternis plaats voor het licht en Charles begon reeds enkele vormen vaag te onderscheiden.

Een kwartier later kon hij de hoogvlakte geheel ten einde zien — zij kon nauwelijks tien minuten gaans breed en lang zijn, en bleek volkomen kaal te zijn, op het hooge gras na.

Links en rechts verhieven zich andere heuvelen, veel hooger dan die waarop de vliegmaschine geland was.

In het oosten, waar de zon opkwam scheen zich echter een vlakte uit te breiden, die heel in de verte door een nieuwe heuvelketen werd afgesloten.

Achter de machine bevond zich het boschje, hetwelk de heuvelhelling begroeide.

Charles kon nu reeds onderscheiden, waaruit het bestond.

Het waren struiken van de inheemsche roode bes, door de Maoris Kaiketeas genoemd.

Hij herkende duidelijk de glanzende, diepgroene bladen met hun stekelige punten, en daartusschen de vuurroode, kleine trossen wilde bessen, een geliefkoosd voedsel voor de kie-

viten, de purperhoenders, de reigers en de metaalachtig glanzende houtduiven, welke veelvuldig in deze tropische streken voorkomen.

Op het oogenblik dat de zon boven de kim zou verrijzen, nam Charles zijn geweer en kroop voorzichtig uit de stuurhut, ten einde zijn stram geworden ledematen een weinig los te maken.

Zijn eerste blik gold de vliegmaschine.

Het was inderdaad zoo — de wielen waren tot over de assen in den door den regen drassig geworden bodem weggezakt, en het zou heel wat werk kosten haar weder los te maken.

Hij betastte de spandraden, evenals Raffles den nacht tevoren in het duister had gedaan en schudde het hoofd. Zij zouden zeker moeten worden nagespannen en een ervan, die gebroken was, moest uit den reservevoorraad worden vernieuwd.

Het zou onmogelijk zijn met de machine op te stijgen in den toestand, waarin zij zich thans bevond.

Nadat Charles zich hiervan overtuigd had, wilde hij zijn beide makkers wakker maken.

Maar voor hij weder naar de machine toeging, wierp hij een blik om zich heen, en bijna op hetzelfde oogenblik slaakte hij een luiden schreeuw.

De heuvels links en rechts van de hoogvlakte waren bedekt met Maoris, die daar rustig zaten, alsof zij daar reeds geruimen tijd vertoefden en de vliegmaschine reeds lang gezien moesten hebben... ..

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

IN HANDEN DER WILDEN.

Charles stond een oogenblik verstijfd van schrik, want er was iets onzegbaars dreigends in de onbeweeglijkheid van die duizenden wilden, die daar bijeen gehurkt de hellingen der heuvels als het ware gelijk een zwerm sprinkhanen overdekte.

Toen was hij met een paar sprongen bij de vliegmachine en schudde Raffles en Henderson wakker.

— Sta aanstonds op — wij zijn in groot gevaar! riep hij uit.

— Wat is er dan? vroeg Raffles, die aanstonds klaar wakker was.

— Wij zijn omsingeld door een paar duizend wilden.

Raffles verbleekte even, maar anders verried hij op geenerlei wijze, wat er in hem omging.

Wat Henderson betreft, hij had geen woord gezegd, maar was dadelijk op den grond gesprongen, om zichzelf te gaan overtuigen van den omvang van het gevaar.

Een oogenblik later stonden de drie vrienden bij elkander voor de vliegmachine, met het geweer in de vuist.

Charles had maar al te goed gezien, de omringende heuvels wemelden van wilden.

Zij behoorden tot den stam der Maoris, die de meeste eilanden van de talrijke groepen der Stille Zuidzee bevolkten.

Zij droegen allen een soort lendengordel, waaraan een schaamschort was bevestigd, beide vervaardigd uit hondenhuid.

Onder normale omstandigheden zou dit hun eenige kleedingstuk zijn geweest, maar wegens den regen hadden zij zich voorzien van hun eigenaardig gevormde mantels uit vlas geweven en gevoerd met hondenvellen.

Door het vlas met een laagje vet in te smeren bewerkten de Maoris, dat de regen langs deze kleedingstukken neergutst, zonder ze te doordringen.

Zij waren allen blootshoofds, en droegen groote ringen van glazuursteen in de uitgerekte oorlellen.

Velen hunner waren getatoeëerd, en eenigen

zelfs op zeer kunstige wijze, met talrijke krullen en wonderlijke figuren op gelaat en borst.

Dat waren de hoofden aan wie het alleen vergund was zich ten koste van zeer veel pijn, deze kenteekenen van hun waardigheid en bewijzen van hun persoonlijk moed te verschaffen.

Verreweg de meesten waren gewapend met een soort bijl van jaspis de patoe-patoe geheeten, een vreeselijk wapen in hun hand, of wel met een knots van ijzerhout, voor een gedeelte scherp geslepen en waarmee zij de hoofden hunner tegenstanders met een enkelen slag kunnen verbrijzelen.

De taaie stelen van deze wapens waren kunstig versierd met snijwerk en gedeeltelijk met dunne riempjes van hondenleder omwikkeld.

Een groot aantal der wilden was bovendien gewapend met pijl en boog, en met een korte werpspies.

Ten slotte gingen de hoofden en een aantal hunner voornaamste luitenants prat op het bezit van een best Engelsch geweer.

En al deze duizenden mannen zaten onbeweeglijk onder hun harakeke, die hun als een soort kleine tent omgaf, met de handen om de knieën geslagen, en keken naar de hoogvlakte, waarop de zonderlinge vogel was neergestreken.

Nadat de drie mannen dit een oogenblik zwijgend hadden aangezien, wisselden Raffles en Charles een ernstigen blik met elkander.

— Je voorgevoel heeft je dus niet bedrogen, Edward, begon Charles op zachten toon, alsof de wilden hem zouden kunnen verstaan.

— Die kerels zien er heel leelijk uit, Mylord, liet Henderson zich hooren. Zouden zij iets kwaads in den zin hebben?

— Ik weet het niet, James, maar ik moet het vreezen! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Te oordeelen naar het uiterlijk, de versieringen en de wapenen van deze wilden, zijn wij te land gekomen op een der eilanden van de Salomongroep — en naar ik moet vreezen op een eiland, dat nog slechts zelden een bezoek van Europeanen heeft gehad. Om kort te gaan

— ik geloof dat wij met een menschenetenden stam te doen hebben.

Er volgde een vrij langdurig stilzwijgen op deze angstwekkende aankondiging.

James was de eerste die weder sprak.

— Gij zult het misschien een weinig onbescheiden van mij vinden, Mylord, dat ik u de vraag stel — maar zouden zij het soms op ons voorzien hebben.

— Dat lijkt geen twijfel, James! antwoordde Raffles.

— Maar eten die beesten dan ook het vleesch van fatsoenlijke Europeanen! riep de brave reus verontwaardigd uit.

— Daaraan geven zij zelfs de voorkeur! James.

— Maar dat neem ik hen hoogst kwalijk, Mylord. Ik zit niet al te kwaad in m'n vleesch, al zeg ik het zelf, en ik gevoel er heel weinig voor, om in de maag van die leelijke, zwarte apen te belanden.

— Ik kan mij je tegenzin indenken, James, hernam Raffles, die ondanks den ernst van den toestand moest glimlachen, maar je mag je niet door je woede laten meeslepen. Die inboorlingen zijn volstrekt niet leelijk, maar zij zijn integendeel prachtig gevormd, hetgeen je zoudt zien, als zij in beweging waren. Zij hebben zeer regelmatige, soms zelfs schoone gelaatstreken — in het kort, er zijn slechts weinig wilde volksstammen, die met de Maoris in schoonheid kunnen wedijveren, of het moesten de Indianen zijn van een halve eeuw terug, natuurlijk voor zooverre zij niet vergiftigd zijn door de Europeesche beschaving in den vorm van „vuurwater.”

— Dat mag zoo zijn, Mylord, hernam Henderson, maar om u de waarheid te zeggen maakt het voor mij bitter weinig verschil, of ik word opgegeten door een Apollo dan wel door een Gorilla — het komt alles welbeschouwd op hetzelfde neer.

— Je mag zeggen, wat je wilt, James, maar je opmerkingen dragen er niet toe bij, om mij een riem onder het hart te steken, liet nu Charles zich hooren. Ik voor mij zou er de voorkeur aan geven, noch door den een, noch door den ander te worden opgegeten en daarom stel ik voor maar liever heen tetgaan.

Raffles schudde langzaam het hoofd en zeide:

— Als dat maar kon, mijn jongen. Je zegt zelf dat wij zijn ingesloten, en ik ben er ook zeker van, dat die wilden ons hebben zien of hooren dalen. Zij zitten daar reeds vele uren,

en zij zullen ons niet laten gaan, wees daar maar zeker van.

— Maar waarom hebben zij ons dan niet dadelijk vermoord?

— Zeer eenvoudig, omdat zij ons voor hogere wezens aanzien. Op het oogenblik zijn wij „taboe” voor hen.

— Wat wil dat zeggen, Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Taboe is het woord, hetwelk de Australiërs, de Nieuw-Zeelanders en de bewoners der duizenden eilandjes daarom heen gebruiken, als zij iets willen aanduiden dat heilig is. Er zijn zeer veel zaken en dingen, die voor den Maori heilig zijn en volstrekt niet aangeroerd mogen worden, op straffe des dood. Zoo is bijvoorbeeld het huis van het opperhoofd reeds uit zichzelf taboe, maar ook de gehuwde vrouw in zekere tijdperken van haar leven, want gedurende die weinige dagen mag geen enkele man haar naderen, of zelfs maar aanzien, wil hij zich niet aan zeer zware straffen blootstellen. Het graf van ieder krijgsheld is taboe, een vuurspuwende berg is taboe en zoo zou ik nog veel meer dingen kunnen opnoemen. Maar bovendien kan het opperhoofd het taboe uitspreken over ieder voorwerp dat hem goeddunkt, en omdat hij met onbeperkte macht is bekleed, zal geen enkele inboorling het wagen, daarop inbreuk te maken.

— Dus op het oogenblik zijn wij heilig, Mylord?

— Daar ben ik bijna vast van overtuigd, James. Bedenk eens wat het voor die onbeschaafde wilden wil zeggen, als daar plotseling tijdens een hevigen orkaan, onder luid geraas een wonderlijke vogel komt neerstrijken, waaruit drie mannen stappen.

— Dat is zoo, Mylord, dat moet een zonderlinge gewaarwording voor hen geweest zijn.

— Maar kunnen wij dan van die omstandigheid geen gebruik maken om haastig ons toestel te repareren en te vertrekken? vroeg Charles.

— Ik vrees van niet, mijn jongen! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zij zullen dat zeker niet kalm toelaten, ten minste dat geloof ik niet.

— Maar wij hebben toch onze geweren bij ons, Mylord? ging Henderson voort. Als wij eens een paar dozijn van die mooie jongens neerploffen?

— Dat zou ons bitter weinig helpen, antwoordde Raffles. Daar op die heuvelhellingen

zitten er minstens drieduizend en zeer waarschijnlijk zijn er achter en voor ons ook, al kunnen wij hen nu niet zien. Dus zelfs al vershoten wij onzen geheelen voorraad kogels, en al waren alle twee- of driehonderd schoten raak, dan zou het ons nog niet baten.

— Maar misschien verschrikt het geweer-vuur hen wel ? gaf Charles te kennen.

— Neen, het geweer heeft voor hen geen geheimen meer ! Ik zie wel dertig man, die er een dragen.

— Maar wil je mij eens zeggen, hoe zij daar-aan komen, als hier nog nooit Europeanen een voet aan land hebben gezet ?

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen :

— Ik wil je eerlijk bekennen, dat ik dat zelf niet goed begrijp. Misschien zijn hier wel eens gewetenlooze handelaren geweest, die aan deze inboorlingen tegen een bespottelijk hoogen prijs in natura die wapens en de noodige ammunitie hebben verkocht.

— Dan verdienen die kerels, dat de wilden hen hadden opgegeten, Mylord ! riep Henderson verontwaardigd uit.

— Niemand zegt, dat dit niet gebeurd is, James, hernam Raffles droogjes. Maar hoe dan ook, zij hebben geweren en de onze zullen hen niet verschrikken.

— Wat zullen wij nu doen ? vroeg Charles, die zwijgend naar alle kanten had rondgekeken.

— Wij zullen eerst eens zien, of wij inderdaad aan alle zijden zijn ingesloten, antwoordde Raffles. Is dat het geval, dan zullen wij rustig beginnen met de reparatie van onze machine en afwachten of zij ons dit beletten. Doen zij dat niet, dan is natuurlijk alles goed. Doen zij het echter wel — dan zou verzet natuurlijk niet baten tegen zulk een overstelpende overmacht. En ik moet u beiden dan ook dringend aanbevelen volstrekt geen vijandelijke daad te plegen voor wij inderdaad worden aangevallen.

— Is zoo'n vergiftigde pijl een vijandelijke daad, Mylord ? wilde Henderson weten.

— Als zij daarmee op je schieten, James, dan mag je terugschieten ! antwoordde Raffles glimlachend. En laten wij nu onze stelling eens gaan onderzoeken.

De drie mannen liepen, zonder zich te overhaasten, naar den oostelijken rand van het plateau, waar zij naar de vlakte afdaalden.

Daar gekomen was een enkele blik voldoende om hen te doen zien, dat ook daar een ont-

snapping onmogelijk was, de vlakte was aan den voet van den heuvel als bezaaid met Maorikrijgers, die even zwijgend neerzaten, als hunne makkers op de hellingen en aanstonds een zonderling, eentonig gezang begonnen aan te heffen, toen zij de drie blanken in het gezicht kregen.

— Is dat ter onzer eere, Mylord ? vroeg Henderson.

— Ja, James, het is een soort godsdienstig gezang en het versterkt mij in de meening, dat wij op het oogenblik betrekkelijk veilig zijn. Men houdt ons werkelijk voor bovenaardsche wezens.

— Als dat zoo is, Mylord, dan moesten wij ook maar zoo spoedig mogelijk opstijgen om inderdaad boven de aarde te zijn, riep Henderson uit. De reparatie kan niet zoo lang duren en wij kunnen de machine ook wel loswerken.

— Wij zullen het in ieder geval beproeven ! hernam Raffles.

De drie mannen aanvaardden den terugweg, en bereikten de vliegmachine weder.

Nu bleef nog slechts de westelijke helling te onderzoeken, die voor een gedeelte met het kaiketeas begroeid was.

De reizigers drongen er gedeeltelijk in door, maar spoedig ontwaardden zij door de dichte bladeren de donker bruine, naakte lichamen der wilden.

Het was dus wel zoo — aan ontkomen viel niet te denken.

Zij waren door minstens twaalfduizend wilden omringd.

— Dan blijft ons slechts een ding over, vrienden, zeide Raffles op vasten toon. Wij moeten trachten, de machine weder in orde te brengen en op te stijgen voor men het ons kan beletten.

Onmiddellijk gingen de drie mannen aan het werk.

De kist met reservedeelen werd geopend, en ook die, waarin zich de gereedschappen bevonden.

Henderson haalde een nieuwen spandraad te voorschijn, terwijl Charles en Raffles begonnen, de andere draden zorgvuldig na te spannen.

Maar zij waren hiermede nog nauwelijks begonnen of er kwam beweging in de wilden.

Het geleek wel of de hellingen der heuvels begonnen te leven.

Overall rezen de Maoris langzaam op en daalden de hellingen af, als op een afgesproken sein, waarop zij de glooiing van den heuvel be-

gonnen te beklimmen op welks kruin de vlieg-machine was neergestreken, zonder zich echter te overhaasten alsof zij wisten, dat de zonderlinge vogel toch niet kon opvliegen.

De drie mannen hadden deze beweging zeer goed gezien, maar zij hielden zich alsof zij er geen acht op sloegen en gingen kalm voort met hun herstellingsarbeid.

Zij waren echter nog niet half gereed, of de eerste wilden verschenen op de hoogvlakte.

— Moet ik nu werkelijk niet op hen schieten, Mylord? vroeg Henderson. Zij lijken er wel om te vragen.

— Ik verbied je ten strengste, je geweer aan te raken, James! zeide Raffles kortaf. Ik kan mij nog vergissen, deze wilden zijn mischien goedaardig, al zou ik het aan hun bewapening niet zeggen, en wellicht zijn zij slechts nieuwsgierig. En dan zou ik het mij zelf nooit vergeven als ik hen vijandig behandeld had. Dus kalm doorgaan met werken.

De wilden naderden intusschen hoe langer hoe meer, een weinig aarzelend naar het scheen, maar in ieder geval in een houding, die eerder argwaan, dan ontzag te kennen gaf, en in ieder geval geen vriendschap.

De opperhoofden die het voorbeeld van stoutmoedigheid moesten geven, liepen vooraan.

Zij waren prachtig getatoeëerd en reeds van verre waren de vuurroode en diep-blauwe krullen en strepen en de witte kringen om de oogen op hun gelaat te zien.

Zij zagen er inderdaad schrikwekkend genoeg uit.

Niet alleen waren zij aanstonds als opperhoofden te herkennen aan het ingewikkelde mako, zooals zij zelve de tatoeëering noemen, en welke zij soms tot vijf malen toe moeten ondergaan, maar ook aan de keten van poenamoës of gewijde peenen, welke zij om den hals droegen, en aan de prachtige bewerkingen van hun bijlen uit jaspis of malachit vervaardigd.

Ten slotte bedroeg de afstand tusschen den Duivelder Lucht en de vooruitschrijdende opperhoofden niet meer dan tien meter en het was nu onmogelijk zich langer te houden alsof zij hen niet zagen.

Raffles en zijn beide metgezellen lieten dus den arbeid rusten, en wachtten de opperhoofden rustig af.

Een dezer aanvoerders, een krachtig gebouwd man, bijna zes voet lang, en van een schoone gestalte, maar met een wreed heerschzuchtig gelaat, waarin de zwarte oogen dreigend

schitterden, trad stoutmoedig naderbij, tot dat hij op een paar passen afstand van Raffles genaderd was, die hem onbeschroomd opwachtte.

Het opperhoofd hief de rechterhand op, sloeg op zijn getatoeëerde borst en zeide op trotschen toon:

— Manitu.

Raffles begreep dat het opperhoofd zijn eigen naam noemde, maar vergenoegde er zich mede een diepe buiging te maken.

Manitu wees nu op de vlieg-machine, maakte de beweging van vliegen en zeide op vragenden toon:

— Iti?

Raffles had wel zooveel kennis van de Polinesische talen, dat hij wist dat de naam Iti door de Maoris gegeven wordt aan een soort Steenarend, met een zeer groote vlucht, en die zich buitengewoon hoog in de lucht kan verheffen.

Hij antwoordde dus op bevestigenden toon, terwijl hij tevens de beweging van vliegen maakte.

— Iti.

— Is dat nu werkelijk Maorisch, mijnheer Brand? zoo wendde Henderson zich fluisterend tot Charles, die dicht naast hem stond, of houdt de kerel ons eenvoudig voor den gek.

— Stil James, zeide Charles zachtjes. Laten wij die lieden niet vertoornen!

Het opperhoofd was nu nog wat naderbij getreden, maar het was duidelijk te zien, dat hij zijn vrees voor het zonderlinge toestel met geweld moest onderdrukken.

Hij liep er langzaam omheen, met zijn knots in de vuist geklemd, en alsof hij gereed was om toe te slaan.

Toen hij dezen ommegang beëindigd had, trad hij weder op Raffles toe, keek hem met zijn zwarte oogen strak aan, raakte zijn borst aan en zeide op niet onvriendelijken toon:

— Taboe!

— Een brave kerel, zeide Henderson zachtjes. Een charmante baas. Ik wist wel, dat het goed zou afloopen.

Maar Manitu vervolgde nu in gebroken Engelsch:

— Gij mij volgen.

Dit nu verstond Henderson uitstekend en zijn stemming sloeg eensklaps om.

— Wat vraagt die zwarte Satan daar? Wil hij, dat wij hem volgen? Nu, ik pas.

— Stil nou toch James! herhaalde Charles op bestraffenden toon. Wij zullen doen, wat

Mylord ons voorschrijft te doen. Geloof mij, dat is steeds het beste.

— Maar wie weet, waar die kerel ons heen brengt, mijnheer Brand ?

— Voorloopig zal er niets met ons gebeuren — hij heeft ons taboe verklaard. Geen zijner krijgers zal het wagen, ons nu ook maar met een vinger aan te raken.

— Nu, ik zal doen, wat gij zegt, mijnheer Brand, hernam Henderson op verdrietigen toon. Maar het is voor een echten Londenaar een hard gelag om zich door zoo'n zwarten rekel alleen met een eindje band om zijn lichaam de wet te laten stellen. Als ik zoo in Londen rondliep, zouden ze mij oppakken.

Raffles had weder zijn diepe buiging gemaakt, en daarop een snellen blik met zijn beide reismakkers gewisseld.

De drie mannen wilden hun geweren opnemen en maakten zich gereed om het opperhoofd te volgen, maar deze zeide op bevelenden toon :

— Niet geweren !

En zoo moesten de drie mannen hun vuurwapenen achterlaten.

Naast elkander schreden zij op de kleine groep opperhoofden toe, die hen met half vijandige, half eerbiedige blikken bewonderden, en daarop begon de afdaling van den heuvel in een volmaakte orde, want de Maorikrijgers zijn voortreffelijk gedrilde soldaten.

Eerst daalden een paar duizend inboorlingen in gesloten gelederen de helling naar de in het oosten gelegen vlakke af, daarop volgden de gevangenen — want als zoodanig mochten zij zich nu wel beschouwen, vervolgens kwamen de hoofden en ten slotte de rest van de wilden.

De „Duiwel der Lucht" bleef achter en ongeveer vijftig inboorlingen hurkten er waarschijnlijk ter bewaking in een wijden kring omheen.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

NAAR MANITU'S VESTING.

Onder alle andere omstandigheden zouden de drie reizigers zeker geen oogen genoeg hebben gehad om zich te verlustigen in de heerlijke natuurtafereelen waarop hun blikken rustten.

De zon verlichte een tropisch landschap van onvergelykelijke schoonheid.

Overal golfdde de lage heuvels, dicht begroeid, en waarop ook de vlasakkers waren aangelegd, waarvan de planten van het grootste nut zijn voor de Maoris, daar zij er niet alleen veel kleedingstukken van vervaardigen, maar ook de wanden en de daken van hunne hutten.

De vlakke, waarin de lange stoet was afgedaald, werd doorsneden door een kristal helderen stroom, die blijkbaar ontsprong op een der bergen, die zich aan den horizon verhieven en in een blauwachtig waas gehuld schenen.

Hier en daar verrezen zeer groote, bijna kaarsrechte boomen, afgewisseld met palmen en apenboomen, waarvan de dikke lianen zich met elkander verwarren en een ondoordringbaar gordijn leken te vormen.

De vulkanische aard van het eiland verhief zich door de zwavelbronnen, die hier en daar hun benauwende dampen verspreidden, waaraan de inboorlingen echter reeds volkomen gewend schenen te zijn.

De lucht was volkomen blauw, zonder een enkel wolkje, en er hing een heerlijke geur in de lucht, die bezwangerd was met de uitwasemingen van tallooze tropische vruchten en bloemen.

Zeker, het was hier een gezegend land, en het moest onbegrijpelijk heeten, dat deze verrukkelijke natuur geen verzachtenden invloed uitoefende op de bewoners van het eiland.

Op zachten toon wisselden Raffles en Charles nu en dan eenige woorden, om elkander op de schoonheden van het landschap opmerkzaam te maken.

Zij bevonden zich nu in het dal, en volgden een vrij goed gebaanden weg, die vele bochten maakte, zoodat zij den stoet krijgers nu en dan als een kronkelende slang zich zagen voortbewegen.

Raffles had reeds bij zichzelf de opmerking gemaakt dat zij zich zeker op een zeer groot eiland moesten bevinden, want de totale bevolking van de Salomon Eilanden bedroeg niet meer dan 200.000 inlanders.

Misschien was het wel Malaita, een nog weinig bezocht eiland, dat aan de Engelschen toebehoorde, en waar een soort ankerplaats voor oorlogsschepen was ingericht, die op weg waren van Hawai naar Australië.

Men vond daar echter geen enkelen Engelschen beambte, die er permanent zijn verblijf hield.

Voor zoover Raffles wist, begaf zich nu en dan op geregelde tijden, een vaartuig naar het eiland, hetwelk de belastinggaarders aan land zetten, die de belastingen in natura kwamen innen, hoofdzakelijk bestaande in vlas, jaspis, malachit en andere zeldzame steensoorten.

Intusschen ging de tocht voort, en de legermacht van Manitu, die waarschijnlijk de geheele mannelijke bevolking van het eiland vormde, had reeds een uur met zijn gevangenen gemarcheerd.

Raffles had zich nu en dan half omgewend, en het Maori opperhoofd, in het Engelsch een vraag gesteld betreffende het lot, hetwelk hem en zijn makkers boven het hoofd zou hangen, maar de chef had het hoofd geschud, en geen antwoord gegeven.

Het was echter duidelijk dat de heuvels, die zich in het Oosten van de hoogvlakten bevonden, waar de Duivel der Lucht was neergestrekken, het doel van den tocht vormden.

De weg begon langzaam te stijgen.

De vlasakkers werden talrijker, en de gevangenen zagen vele vrouwen en meisjes aan den arbeid.

Sommige vrouwen droegen onder het werken hunne kinderen in een doek op den rug.

Zij spitten den akker om met een soort houwmess, van een harde steensoort geslepen, hetgeen Henderson de opmerking ontlokte :

— Als hier twee ploegen en twee eggen werden ingevoerd, Mylord, dan zouden zij al het werk wat die stumpers van vrouwen daar in

die brandende zon verrichten, binnen een paar uren hebben opgeknapt.

— Er zijn hier wel ploegen, James, waarvan het ploegijzer eveneens uit steen is vervaardigd, maar ook die worden door vrouwen voortgetrokken, soms dertig of veertig voor een enkelen ploeg.

Henderson scheen een oogenblik in gedachten verdiept te zijn en deze mededeeling te verwerken.

Toen hief hij eensklaps het hoofd op en vroeg :

— Zeg mij eens, Mylord, zijn die vrouwen ook menscheneters, eten zij hun soortgenooten op ?

— Zonder twijfel, James, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dat verwondert mij dan niets ! hernam Henderson droogjes, als ik zoo behandeld werd, zou ik daartoe ook lust krijgen, geloof ik.

Charles kon zich onmogelijk goed houden bij deze op grappigen toon afgelegde verklaring, en barstte in lachen uit, hetgeen niet weinig de verwondering scheen te wekken van de bewakers, die het hoorden.

Charles kon zich onmogelijk goed houden bij deze op grappigen toon afgelegde verklaring, en barstte in lachen uit, hetgeen niet weinig de verwondering scheen te wekken van de bewakers, die het hoorden.

Men was nu den voet van den heuvel genaderd, en volgde een tamelijk smal bergpad, zoodat de krijgers zich slechts twee aan twee naar boven konden begeven.

Raffles had spoedig begrepen, dat deze weg kunstmatig was en met opzet zoo smal was gemaakt, om de versterking op den heuveltop zoo ontoegankelijk mogelijk te maken en haar des te beter te kunnen verdedigen tegen de vijandelijke stammen van andere eilanden.

Want reeds had hij in de verte de palissaden op gemerkt, welke de versterking omgaven, in de landstaal Pah geheeten.

Het bergpad kronkelde zich voortdurend verder omhoog, en eensklaps stond de legerafdeeling voor een hooge palissade, gevormd uit vierkant gehouwen boomstammen ongeveer vijftien voet hoog, die een eind in den grond waren gedreven, en vervolgens met wilgentakken onderling waren verbonden.

De gevangenen moesten bijna gedurende een kwartier deze palissade volgen, welke nergens een ingang had.

En Raffles en Charles moesten bij zichzelf de opmerking maken, dat de plek van deze vesting

voortreffelijk gekozen was en dat zij met groot krijgsmanstalent was aangelegd.

Inderdaad, van het pad, dat zij thans volgden, en dat dicht langs de palissade liep, kon men bijna de geheele vlakte overzien, tot aan den heuvel, waar zij thans, indien zij met een goeden kijker gewapend waren, zeker hun arme vliegmaschine hadden kunnen zien.

Men had nu bijna den top van den heuvel bereikt, waarvan Raffles de hoogte op minstens twaalfhonderd voet schatte, en de palissade scheen in bijna zuivere ronde lijn om dien top heen te loopen.

Nu en dan zag men het hoofd van een schildwacht boven de palissade uitsteken, die zich voortbewoog over een soort plankier, dat ter halver hoogte van de palissade aan den binnenkant was bevestigd.

Ook waren er op geregelde afstanden schietgaten aangebracht, ten behoeve van de scherpschutters, die met geweer of pijl en boog gewapend waren.

Eindelijk werd de ingangspoort in de voor naamste palissade, dat wil zeggen de buitenste, bereikt.

Ter weerszijde van dezen ingang, door een stevige dubbele deur afgesloten, waarvan de vleugels de krachtsinspanning van vier man vereischten om ze te openen, verhieven zich hooge staken, waarop zonderlinge figuren waren gekerfd.

— Wat stelt dat voor, Mylord ? vroeg Henderson op gedempten toon op de palen wijzende.

— Dat zijn Godheden, James, de Polinesische stammen hebben een groot aantal, — bijna zooveel als de Chineezers !

Maar plotseling greep Charles Raffles bij den arm, en wees hem met bleek gelaat naar het boveneinde der palen, waarvan er een vijftigtal in een groep bijeen stonden, en die hoog boven de palissaden uitrezen.

— Zie daar eens ! fluisterde hij.

Raffles volgde zijn blik, en zeide op ernstigen toon :

— Ja, dat is een hunner afschuwelijke gewoonten. Wat wij daar op de gepunte palen gespietst zien, zijn de hoofden van verslagen tegenstanders van hoogen rang, voor het meereendeel opperhoofden.

— Maar hoe is het mogelijk dat die afschuwelijke koppen zoo lang goed blijven, vroeg Henderson, die zijn afschuw nauwelijks kon bedwingen.

— Dat zal ik je zeggen, James ! De Maori's verslinden oogen en hersenen van den verslagen

tegenstander, daar zij vast gelooven, dat aldus de moed van den verslagen vijand zich bij hun eigen dapperheid zal voegen. Dan ondergaat het hoofd een soort bewerking, die het bestand maakt tegen den invloed van het weer en ten slotte wordt het zes en dertig uren aan den rook van een houtvuur blootgesteld. Op deze wijze bereid, blijven de hoofden vele tientallen jaren goed en kunnen zij als zegeteeken aan den ingang van iedere *Pah* worden ten toon gesteld, tot afschrikking van een eventueelen aanvaller.

Terwijl Raffles deze korte uiteenzetting gaf, waren de deuren van de ingangspoort geopend, en de Maori's trokken met hun gevangenen het dorp binnen.

Henderson maakte de opmerking, dat meer dan de helft der krijgers onderweg was achtergebleven, waarschijnlijk om zich naar hun eigen dorp terug te trekken.

Maar Manitu was nog steeds in hun nabijheid — zij schenen nu in zijn vesting te zijn.

De gevangenen werden eerst nog door een tweede, langere palissade heengevoerd, en nu bevonden zij zich in het eigenlijke dorp.

Op den top van den heuvel bevonden zich een paar honderd hutten, de meesten van boomstammen vervaardigd, en met rond puntig dak, van vlas en palmbladeren bedekt, dat over de wanden heenreikte, en aldus overal een afdak vormde, teneinde te voorkomen dat de tropische regens de hut onder water zouden zetten.

Met ditzelfde doel was de vloer van alle hutten vervaardigd van vastgestempte klei, meer dan een decimeter boven den bodem aangebracht, zoodat het regenwater dat toch nog door het dak kon binnendringen, geen plassen kon vormen binnen in de hut.

Hoog boven alle andere hutten bevond zich die van Manitu.

Zij was veel grooter en met groote zorg afgewerkt.

De hut stond aan een soort van plein, en recht er tegenover verhief zich de *Wareatoea* of het heilige huis van het dorp.

Dicht bij de hut van het opperhoofd bevonden zich de schuren waarin de oogst van vlas, Kanapas, met onze aardappelen te vergelijken, en eetbare varens of *Faro's*, waren opgestapeld.

Achter een lage omheining liepen een aantal berggeiten en eenige honden, mager als een talhout, vrijelijk rond.

De vrouwen van Manitu die buiten de hut aan het werk waren geweest, stoven dadelijk verschrikt weg, en trokken zich in hun eigen hut terug, zoodra zij den stoet hadden zien naderen.

Deze trok tot naar het midden van het plein, en geleidelijk begaven de krijgers zich naar hun hutten, totdat de drie blanken slechts door een honderdtal krijgers omringd waren.

Toch dacht Raffles niet aan tegenstand, die volkomen nutteloos geweest zou zijn, want nog voor zij hun revolvers zouden kunnen trekken, zou een slag met de vreeselijke *Patoe-Patoe* hen aanstonds gedood hebben, ondanks het feit dat Manitu hen taboe had verklaard.

Zij konden nu een blik om zich heen werpen en bemerkten dat zij het eiland van dit hooge punt in zijn gansche breedte en bijna in zijn geheele lengte konden overzien.

Het dorp waarin zij zich thans bevonden lag ongeveer in het midden van het langwerpige eiland, maar het meest aan den oostelijken kant.

Met een goeden kijker zou men zeker gemakkelijk tal van andere eilandjes kunnen ontdekken, eveneens door wilden bewoond, die elkander soms op meedoogenlooze wijze bestrijden.

Maar plotseling trok iets de aandacht van Raffles die er met groote verbazing naar bleef kijken.

De Oostkust vormde een aantal baaien en krekens, voortreffelijk geschikt om er te ankeren.

En in een dier krekens lag, ongeveer in het midden, een vrij groot stoomschip voor anker, uit welks schoorsteenpijp langzaam een rookwolkje in de diepblauwe lucht omhoog kronkelde.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman : „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK V.

JIM CROSSBY, DE ZEESCHUIMER.

Charles en Henderson hadden het schip bijna tegelijkertijd gezien, en een snellen en verbaasden blik met Raffles gewisseld.

Manitu had dien blik opgevangen, en een zonderlinge, wrange glimlach was een oogenblik op zijn getatoueed gezicht te zien, terwijl zijn zwarte oogen spottend schenen te fonkelen.

De drie mannen hadden echter geen gelegenheid om een vraag te stellen, zij werden weder omringd, en naar het heilige huis gevoerd, dat hun waarschijnlijk tot verblijfplaats zou strekken.

Het was een volkomen rond gebouw, ongeveer tien meter in doorsnede, en waarvan de wanden, uit boomstammen opgetrokken, bijna twee en een halve meter hoog waren, tot waar het schuine dak er op rustte.

De deur was uit armdikke boomstammen vervaardigd en draaide op hengsels van taaie en sterke plantenvezels gemaakt, waarop zelfs het scherpste mes zich bot zou snijden.

De deur werd achter de drie mannen gesloten, en onmiddellijk daarop hoorden zij de geregelde stappen van een aantal schildwachten, die rondom het huis liepen om hun iedere ontsnapping onmogelijk te maken.

Voor het eerst konden de mannen ongestoord met elkander spreken.

— Wel, dat was een storm, die ernstige gevolgen voor ons heeft gehad, begon Charles.

— Het had nog veel erger kunnen zijn, mijn jongen, zeide Raffles kalm, als Manitu, het opperhoofd, niet op de goede gedachte was gekomen om ons taboe te verklaren, dan leefden wij reeds niet meer.

— Maar dan zou ik ten minste de satisfactie hebben gehad, Mylord, eenige dozijnen van die mooie jongens naar de andere wereld te hebben gestuurd, riep Henderson op grommigen toon.

— Ik geloof dat het werkelijk beter is, zooals de zaken nu staan, hernam Raffles.

— Geloof je dan dat er kans is, uit dit versterkte dorp te ontsnappen? vroeg Charles.

— Wij zullen het in ieder geval moeten probeeren.

— Je hebt natuurlijk ook dat schip in de kreek gezien? Begrijp jij de aanwezigheid daarvan.

— Neen, die kan ik mij niet verklaren, Charles, daar kom ik rond voor uit. De wilden weten natuurlijk ook van de aanwezigheid van dat schip, en zij schijnen het zeer gewoon te vinden dat het daar ligt.

— Kan het ook een Engelsch schip zijn, dat beambten overbrengt?

— Neen, die beambten worden steeds met een oorlogsschip gebracht, ter wille van het prestige, begrijp je.

— Maar is het wel zeker, dat wij hier op een Engelsch eiland van de Salomongroep zijn.

— Het is wel degelijk een eiland dat aan de Engelschen toebehoort, al bekommeren zij er zich blijkbaar weinig om wat er gebeurt en naar zijn grootte en zijn vorm te oordeelen, moet dit het eiland Malaita zijn.

— Als ik een opmerking mag maken, Mylord, liet nu Henderson zich hooren, dan kan mij den naam van het eiland volstrekt niets schelen, mits ik er maar heelhuids vandaan kom. Ik zou wel willen voorstellen nog hedenavond te vluchten, en naar dat schip in de kreek te zwemmen.

— En onze vliegmaschine dan, James, vroeg Charles verwijtend.

— Dat is waar, mijnheer Brand, ik dacht zoo gauw niet aan onzen braven „Duivel der Lucht”, bromde de reus.

— Al hadden wij daar niet aan te denken, James, zeide Raffles hoofdschuddend, dan zou ik, naar ik geloof, toch nog niet naar dat schip gaan.

Henderson keek zijn meester met wijdgeopenden mond aan, en vroeg:

— Niet naar dat schip, Mylord? Maar dat zou immers onze eenige toevlucht zijn.

— Dat geloof ik haast niet, James, hernam Raffles. Het is een Europeesch schip, en zeer waarschijnlijk, of liever gezegd zeker door

blanken bemand, welnu, blanken die men hier ongestoord het anker laat uitwerpen, zonder hun schip aan te vallen, kunnen geen vijanden van de Maori's zijn, en voor hun vrienden ben ik bevreesd.

— Maar Mylord, misschien houden zij den kapitein van dat schip en zijn manschappen ook wel voor taboe, riep James uit.

— Dat klinkt niet geloofwaardig, mijn vriend hernam Raffles hoofdschuddend. Een schip heeft voor hen niet veel bijzonders, want zij kunnen er menigmaal reeds een gezien hebben, wie weet hoe dikwijls hier reeds een vaartuig gestrand is, welks opvarenden zij hebben vermoord. Dat dit niet geschied is met dit schip, lijkt mij juist een reden tot verontrusting.

— Maar Edward, misschien is het eenvoudig een handelsvaartuig, dat ruilhandel komt drijven met de Maori's.

— Ik hoop, dat je gelijk hebt, Charles, maar gelooven doe ik het niet! gaf Raffles op ernstigen toon ten antwoord, want dat zou wijzen op een vriendschappelijke verhouding tusschen de Maori's en de blanken en hoe valt onze vangenneming daarmede te rijmen?

Charles keek Raffles aandachtig aan, als om te trachten zijn gedachten te lezen.

— Wat geloof, wat vermoed je eigenlijk, Edward? vroeg hij toen.

— Dat kan ik je nog niet zeggen. Ik weet, dat ik dat schip wantrouw, dat daar zoo rustig en zonder te worden lastig gevallen in de kreek voor anker ligt. Als het hier een schuilplaats heeft gezocht tegen den storm van gisteren, dan zou de bemanning nu reeds uitgemoord zijn, en dat is niet het geval, want de vuren worden onderhouden, hetgeen blijkt uit den rook die uit de pijp opstijgt.

— Ik zou wel eens willen weten wat er er dit oogenblik over ons lot beslist wordt, Mylord, gaf Henderson nu te kennen.

— Ik vrees, dat je je nieuwsgierigheid dien-aangaande zult moeten bedwingen, mijn vriend! zeide Raffles. Er is geen sprake van, dat wij uit deze hut kunnen ontkomen!

— Maar zij is toch slechts van hout vervaardigd! riep de reus uit.

— Ongetwijfeld — maar al was zij van papier — dan nog zou het ons niet mogelijk zijn, het te verlaten, zonder dat het aanstonds gezien werd! Vergeet niet, dat het klaarlichte dag is, en dat het huis aan alle kanten wordt bewaakt! Men kan duidelijk de voetstappen van de schildwachts hooren, die voortdurend heen en weder loopen, en die waarschijnlijk wel

van vuurwapens voorzien zullen zijn! En nu wij toch over geweren spreken — hoe denk je wel, dat de wilden daar aan gekomen zijn, Charles —?

— Gestolen uit een of ander schip, dat op deze kust gestrand is!

— Niet ondenkbaar — maar de munitie dan? Die raakt toch eens op — en hoe komen zij dan aan andere?

— Daarop weet ik geen antwoord. Edward! gaf Charles te kennen. Tenzij het in verband staat met het schip, dat hier dicht bij op de reede ligt!

— Juist! Dat zou mij in het geheel niet verwonderen! zeide Raffles.

— Mylord! Ik heb hier een kleine opening gevonden! liet eensklaps de stem van Henderson zich hooren, die sedert eenige oogenblikken den wand nauwkeurig onderzocht had.

Hij stond nu voor een kleine opening tusschen twee balken, en toen Raffles naderbij kwam en zich bukte om er door heen te zien, ontwaarde hij een gedeelte van het plein, waaraan de hut van Manitu gelegen was.

De wilden stonden nu weder in kleine groepen bijeen en keken nu en dan naar het Heilige Huis, waar de gevangenen waren opgesloten.

Hun gebaren waren dreigend en voorspelden weinig goeds!

Wat zou er niet kunnen gebeuren, als de macht van het opperhoofd eens niet groot genoeg bleek, om het taboe te doen eerbiedigen, dat tot dusverre de drie mannen had beschermd?

Raffles richtte zich weder op.

— Wij moeten trachten van de duisternis gebruik te maken, en ontvluchten, zeide hij op ernstigen toon. Maar ik zeg je van te voren, dat het zeer moeilijk zal zijn! De bewaking zal dadelijk bij het scheiden van den dag zeker nog verscherpt worden!

Hij bukte zich weder en keek door de smalle opening.

Plotseling slaakte hij een onderdrukten kreet van verbazing.

— Wat is er? vroeg Charles naderbij tredend.

— Blanken! antwoordde Raffles kortaf.

— Wat zeg je daar? En loopen die hier vrij rond? vroeg Charles in de hoogste verwondering.

— Dat schijnt zoo!

— Hoeveel zijn er?

— Vier!

— Gewapend?

— Ja, allen dragen geweren, en hebben mes en revolver in den gordel!

— Hoe zijn zij gekleed?

— Als matrozen, en ook half en half als woudloopers!

— Maar waarom schreeuwen wij niet en maken op die wijze onze verblijfplaats hier kenbaar? hernam Charles. Die mannen kunnen ons immers gemakkelijk vrij krijgen, als zij zulke goede vrienden met de menscheneters zijn!

— Ik vrees, dat je je vergist, Charles, hernam Raffles hoofdschuddend. Die lieden zien er in het geheel niet uit als menschen, van wie men kan verwachten, dat zij ons te hulp zullen komen! Eerder meen ik in hen zooveel vijanden te meer te moeten zien!

— Maar waarom dan toch? drong Charles aan.

— Omdat zij vrienden zijn van Manitu! Kortom, Charles, om je niet langer in onzekerheid te laten omtrent mijn vrees en mijn voorvoelens — ik geloof, dat wij te doen hebben met ontsnapte galeiboeven van Nieuw-Guinea, die zich van een schip hebben meester gemaakt, en nu de zeeën in deze streken onveilig maken!

— Zeeschuimers dus? riep Charles uit. Maar ik meende, dat het tijdperk der zeerooverij reeds lang achter ons lag!

— Dat meende ieder te mogen verwachten, Charles.

— Maar ik kan niet begrijpen, dat de Engelsche autoriteiten kalm toelaten, dat zoo iets in deze buurt plaats vindt!

— Dat zou zij natuurlijk niet, als zij het maar wisten, of zich van de schurken konden meester maken! hernam Raffles gedaard. Maar wie kan er op rekenen, dat de bandieten zich een soort vlootbasis hebben ingericht op een menscheneters-eiland?

— Dat is zeker vreemd genoeg!

— Neen, ik vind het niet zoo bijzonder! De wolven verscheuren elkander niet, zegt het spreekwoord! Deze lieden helpen elkander! De zeeschuimers leveren de wilden geweren en ammunitie — en dezen laten hen op hun beurt ongehinderd ankeren in de kreeken van hun eiland! De eene dienst is de andere waard! En wie weet, deelt Manitu wel in de opbrengst van de zeeschuimerij dier lieden!

— Intusschen ben je van dit alles nog niet volkomen zeker! hernam Charles.

— Dat is waar. Maar die zekerheid zullen wij spoedig genoeg hebben — want de blanken

komen hierheen, aangevoerd door Manitu in eigen persoon!

Raffles had goed gezien.

De vier Europeanen kwamen langzaam naar het Heilige Huis, omringd door een twintigtal wilden, en voorafgegaan door het opperhoofd.

De drie mannen hadden zich naar het midden van de groote hut teruggetrokken, daar zij niet wilden, dat het ontdekt werd, dat zij de opening in den wand gevonden hadden.

De deur werd geopend.

Twee wilden, aan hunne zonderlinge versierselen kenbaar als „Medicijnmeesters”, traden binnen, en beduiden de drie reizigers, dat dezen hen moesten volgen.

Raffles en zijn metgezellen traden naar buiten.

De zon brandde met felle kracht, en zij hadden eenigen tijd noodig, alvorens zij weder aan het schelle licht van den tropischen dag gewend waren.

Zij zagen nu vier blanken tegenover zich, waarvan er een blijkens zijn trotsche houding en zijn kleeding de aanvoerder was.

Hij was klein, maar breed geschouderd, en zijn norsch, donker gelaat getuigde van woeste wilskracht, die voor niets terugdeinst.

Zijn oogen waren zwart en lagen diep in de kassen.

Een zwarte baard omgaf wangen en kin, en de bovenlip ging schuil onder een dikken knevel.

Toch waren zijn dikke, zinnelijke lippen duidelijk te zien, en de hoogmoedige trek om zijn mond.

De man droeg een linnen broek, die in hooge kaplaarzen verdween, een hemd van rood flanel, met omgeslagen kraag, die zijn behaarde borst voor een gedeelte liet zien, en een breeden geelgederen gordel, waaraan zijn revolvertasch en een groot mes in de scheede hing.

Hij leunde op een voortreffelijke buks van Engelsch maaksel, en keek de drie gevangenen een voor een aandachtig aan.

De drie andere blanken, als matrozen gekleed, maar eveneens tot de tanden gewapend, stonden op eenigen afstand.

— Boeventronies! mompelde Henderson in zich zelf, zoodra hij de mannen in het oog had gekregen.

Nadat de aanvoerder de gevangenen eenigen tijd zwijgend had opgenomen, trad hij een paar passen naar voren en wendde zich tot Raffles, dien hij zeker instinctief als de leider van het drietal herkende.

— Wie zijt gij, en hoe komt gij hier ? vroeg hij.

— Wij zijn sportmen, en wij hebben met onze vliegmaschine een noodlanding moeten maken, vluchtend voor den storm, die sedert eergisteren deze streken teistert, antwoordde Raffles rustig.

— Gij zijt Engelschen ?

— Ja.

— Waar bevindt zich uw machine ?

— Op de hoogvlakte, aan de Oostzijde van dit eiland.

— Is zij gebroken bij de daling ?

— Neen — met een paar uren arbeid is zij weder bruikbaar !

— Ik koop haar van u.

De drie luchtreizigers hieven tegelijk snel het hoofd op, en wisselden toen een verwonderden blik met elkander.

Die opmerking hadden zij zeker niet verwacht. Raffles sprak het eerst.

Zijn stem klonk volmaakt rustig, toen hij antwoordde :

— Mijn vliegmaschine is niet te koop, Jim Crossby.

Henderson en Charles hoorden zeer verbaasd op, toen zij den man bij dien naam hoorden noemen.

Wat deze zelf betreft, hij deinsde een paar stappen achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen, fronste de wenkbrauwen, en zeide op gedempten toon :

— Gij kent mij ?

— Ik ken je uit de politiebladen, antwoordde Raffles koeltjes. Ongeveer vier maanden geleden, kort na je ontsnapping uit het Bagno heeft je portret in vele Engelsche tijdschriften gestaan en je signalement werd in de politiebladen nauwkeurig beschreven, weliswaar is je baard een weinig gegroeid, maar ik heb je toch onmiddellijk herkend aan het litteken onder je linkeroog.

— Dus, gij weet wie en wat ik ben ?

— Dat weet ik, je was vroeger een moorde-
naar en dief en thans ben je zeeschuimer.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VI.

DE AARZELINGEN VAN MANITU.

Een oogenblik scheen het, alsof Jim Crossby zich op den stoutmoedigen spreker wilde werpen.

Hij wist zich echter uit alle macht te bedwingen en alleen het fonkelen van zijn zwarte oogen verried zijn gemoedstoestand.

— Ik weet niet of het voor u voordeelig is, dat gij mij herkend hebt, sprak hij op doffen toon, maar hoe dit ook zijn moge, ik vraag u nogmaals, of gij mij uw vliegmaschine wilt afstaan.

— En ik antwoord je nogmaals, dat ik er niet aan denk, antwoordde Raffles rustig.

— Maar in welk een toestand denkt gij dan wel te zijn, dat ge mij dit durft weigeren? riep Crossby toornig uit. Gij zijt hier de gevangene van de Maori's en als ik dat verkies kan ik mij uwe vliegmaschine zonder meer toe-eigenen.

— Dat zou je kunnen doen, en ik zou er mij niet tegen kunnen verzetten, hernam Raffles kalm. Je zou haar dus kunnen stelen, en dan zou je er toch nog niet mede kunnen vliegen, want het geheim der besturing zou dan nog altijd het mijne zijn.

— Maar dat geheim zult ge mij mededeelen! riep Crossby uit, terwijl hij dreigend een stap naar Raffles deed.

Deze verroerde zich in het geheel niet, en vergenoegde er zich mede, op kouden toon te antwoorden:

— Als je mij goed kende, zoudt ge weten, dat je mij eerder door uw vrienden de menscheneters in riemen zou kunnen laten snijden dan mij te dwingen, een geheim te verraden, dat ik niet openbaar wil maken.

— Gij weigert dus!

— Ik weiger.

— Het is goed, dan zal ik u aan uw lot moeten overlaten, dan moet ik mijn handen van u aftrekken en voor de gevolgen daarvan kan ik niet instaan.

— Wat praat je toch, jij schurk, barstte Raffles nu toornig uit. Wil je ons soms wijs maken, dat je ons ongedeerd van hier zoudt hebben laten vertrekken, nadat wij je schuil-

plaats hadden ontdekt? Hou je ons voor kinderen?

Crossby antwoordde niet, maar beet zich op de lippen en wierp Raffles een duisteren blik toe.

Manitu had gedurende dit gesprek op eenigen afstand gestaan, en hij scheen genoeg Engelsch te kennen om te kunnen begrijpen wat er gesproken werd.

Hij trad nu op Crossby toe, en wisselde op zachten toon eenige woorden met hem, Welke de drie vrienden niet konden verstaan.

Een oogenblik later werden de gevangenen weder naar het Heilige Huis teruggebracht, de deur werd achter hen gesloten, en het aantal bewakers scheen te zijn verdubbeld.

Crossby en zijn drie metgezellen staken langzaam het plein over, en richtten zich, door Manitu vergezeld, naar diens hut op het hoogste gedeelte van het plein gelegen.

Het opperhoofd lichtte het voorhang op, uit vlasvezels vervaardigd, en trad met de vier zeeschuimers binnen.

De hut van het opperhoofd was zeer zorgvuldig gemaakt, en door de wanden met klei te bestrijken, tegen regen en vocht volkomen ondoordringbaar gemaakt.

Zij was bijna zuiver rond, en in het midden bevond zich een stookplaats, uit steenen opgebouwd, waarop een klein houtvuur brandde.

Een schoorsteen was er niet, als de rook wat al te dik werd, moest zij maar een uitweg zien te zoeken door een gat in het rieten dak, hetwelk door een soort luikje kon worden afgesloten.

De mannen namen dicht bij den ingang van de hut plaats, want de lucht daar binnen was voor Europeanen bijna niet om uit te houden.

Jim Crossby begon het eerst te spreken.

Hij bediende zich daarbij van een mengelmoes van Engelsch en van de taal der Maori's, hetwelk door het opperhoofd uitstekend scheen te worden begrepen.

— Zeg mij nu eens, Manitu, zeide de zeeschuimer, wat uwe plannen zijn met uwe gevangenen!

Het opperhoofd scheen een oogenblik met zijn antwoord te aarzelen.

Er lag een uitdrukking van schuwe vrees en bijna ontzetting in zijn oogen, toen hij antwoordde :

— De vreemdelingen zijn aangekomen met een reusachtigen vogel — zij zijn Taboe !

Crossby haalde ongeduldig de schouders op.

Hij had nu reeds zoo lang met de bewoners der Zuidzee-eilanden omgegaan, dat hij zeer goed wist, welk een macht het Taboe bezit, en dat het bijna evenzeer de samenleving op deze eilanden regelt als het burgerlijk wetboek zulks doet in alle beschaafde landen.

— Maar deze mannen zijn uwe vijanden, het zijn blanken ! vervolgde hij.

— Zij zijn Taboe ! herhaalde Manitu hardnekkig. Ik durf hen op dit oogenblik niet aanraken ! Het zou ongeluk over ons brengen, indien wij hen doodden !

— Als dat alles is ! riep Crossby schamper uit. Er is wel een middel te vinden, om hen spoorloos te doen verdwijnen, zonder dat het aanstoot geeft.

Maar gij zijt zelf blank. Verscheuren de wolven elkander dan ? vroeg Manitu, terwijl hij in een grijnslach zijn blinkende witte tanden vertoonde.

Crossby haalde de schouders op en antwoordde :

— Als zij hier levend vandaan komen, is mijn rijk uit, en als ik gevat word is mijn lot beslist ! Wij hebben reeds verscheidene schepen aangehouden, de bemanning over den klink gejaagd, en den inhoud geroofd, waarvan gij overigens ook een flink deel hebt gekregen.

— Ik ontken dit niet, maar ik zeg u, dat ik de Goden van mijn stam niet wil vertoornen. Bovendien, mijne Ministers, en de Medicijnmeesters hebben er op aangedrongen dat de Groote Vogel zal vliegen, opdat zij het wonder aanschouwen !

Crossby beet zich opnieuw op de lippen.

Hij kende den aard van den Maori en hij begreep, dat Raffles en zijn beide makkers als Godheden zouden worden aanbeden, als zij zich in de lucht zouden verheffen, ten aanschouwen van deze menscheneters, die nog nimmer een vliegmaschine hadden aanschouwd en als zij eenmaal waren opgestegen, dan zouden de drie reizigers natuurlijk niets beters te doen weten dan ijlings de vlucht nemen en dan was zijn lot beslist.

Tot dusverre had hij zich aan de nasporingen der politieautoriteiten weten te onttrekken, door

gebruik te maken van zijn vriendschap met de wilden op wier eilanden hij een toevluchtsoord kon zoeken.

Maar zoodra de vliegmaschine Australië had bereikt, zouden de inzittenden de politie waarschuwen, en er zouden een aantal patrouille-vaartuigen worden uitgezonden, om op het kaperschip jacht te maken.

En dit alles zou zoo snel gebeuren, dat hij zich onmogelijk ver van dit eiland zou kunnen verwijderen, zonder opgemerkt te worden.

Wel zou hij zich hier op het eiland zelf kunnen verschuilen, maar zoo groot was het niet, of men zou al spoedig zijn verblijfplaats ontdekt hebben.

Indien Manitu met den dood bedreigd werd als hij den voortvluchtigen moordenaar niet uitleverde, zou hij zeker geen oogenblik aarzelen, ten einde zijn eigen huid te redden.

Dit alles ging hem snel door de gedachten, terwijl hij zwijgend voor zich uitstaarde en met den riem van zijn geweer speelde.

Het zou ook moeilijk zijn, het besluit van Manitu te weerstreven, om de machine te laten opstijgen, maar toch wilde hij daarvoor een poging doen.

— Luister eens, Koning Manitu, begon hij weder, als gij de drie vreemdelingen met hun wonderlijken vogel laat opvliegen, dan zullen zij niet terugkeeren en dat zou uw vriend Crossby zeer groot nadeel berokkenen.

— Denkt u dat Manitu een grijsaard is, die niet meer denken kan ? riep het opperhoofd, een mijner gevangenen zal met den wondervogel de lucht bevaren, en de beide anderen houd ik als gijzelaars die er met hun leven voor zullen instaan, dat hij ook weder terugkeert.

— Zeg mij eens — weet gij in het geheel niet wie die lieden zijn, ging Crossby voort.

— Neen, maar zij moeten zeer machtig, zeer schrander zijn ! antwoordde Manitu bijna eerbiedig. Want hoe konden zij zich anders in de lucht verheffen !

Crossby haalde de schouders op, en zeide minachtend :

— Voor u moge het vreemd zijn — in de landen der blanken zijn zulke vogels een zeer gewoon verschijnsel ! Niemand geeft er acht op !

Het opperhoofd keek Crossby argwanend aan, alsof hij aan de waarheid van die woorden twijfelde.

Daarop hernam hij :

— Mijn besluit is reeds genomen — wij willen den grooten vogel van het aardrijk zien opstijgen !

Crossby liet een halfonderdrukten vloek hoo-
ren, maar hij maakte geen tegenwerpingen
meer, daar hij zeer goed begreep, dat dit toch
niet zou helpen.

Manitu was zijn bondgenoot, hij was zeker
de schranderste van zijn stam, maar niettemin
was hij even onbeschaafd als zijn soortgenooten
en het zou onmogelijk zijn, hem te overtuigen,
dat een vliegmaschine niets anders was dan een
samenstelling van hout, linnen en metaal, die
zich, gehoorzaamend aan algemeen bekende
wetten van opwaartschen druk en snelheid, in
de lucht verheft.

Maar met zijn medeplichtigen, evenals hij
ontsnapte boeven uit de strafkolonie op Nieuw
Guinea, wisselde hij een blik, die weinig goeds
voerspelde voor de drie gevangenen.

Want wie zij ook mochten zijn — Crossby
begreep maar al te goed dat de man met wien
hij gesproken had geen oogenblik zou aarzelen
om zijn tegenwoordige verblijfplaats in de
eerste de beste stad in een der Engelsche be-
zittingen welke hij zou aandoen, aan de politie
mede te deelen.

Dat moest tot iederen prijs voorkomen wor-
den, desnoods tot den prijs van drie menschen-
levens.

Crossby had zijn vrijheid duur gekocht en
hij wilde haar nu ten koste van alles behouden,
ook al zou hij zijn geweten opnieuw met een
zware misdaad moeten belasten.

Hij wendde zich nu opnieuw tot het opper-
hoofd, terwijl hij zich gereed maakte om van
den leemen vloer op te staan en vroeg :

— Wanneer nu die groote vogel, zooals hij
dat toestel noemt, eens onheil over uw stam
zou brengen, wat zoudt gij dan doen ?

— Als de Groote Vogel een booze geest is,
dan zouden de drie mannen moeten sterven,
die hem hier brachten, zeide Manitu, terwijl
zijn zwarte oogen flikkerden en hij een onwille-
keurig gebaar maakte met zijn strijdbijl, die hij
niet uit de handen had gelegd.

— Dat is het woord van een Koning Manitu !
riep Crossby uit. Wanneer wilt gij den vogel
zien opstijgen ?

— Zoo spoedig mogelijk ! Aanstonds !

— Maar hij is gebroken ! hernam Crossby.
Het opperhoofd haalde ongeloofig de schou-
ders op.

— De vogel is misschien gewond, zeide hij,
maar de blanke toovenaars zullen hem spoedig
genezen. Zooeven hebben mijn Minsiters en ik
het besluit genomen, 't moet worden uitgevoerd !

De mannen verlieten de hut weder en Manitu

gaf aan een aantal krijgers eenige bevelen.

Het volgende oogenblik waren de drie rei-
zigers weder uit hun gevangenis gehaald en
stonden nu op het plein, omringd door een
vijfhonderd gewapende Maori's.

Zij waren bleek, daar zij niets ander konden
vermoeden, of de zeeschuimer had Manitu
weten over te halen om hen ter dood te doen
brengen, maar anders verried niets hun inner-
lijke gevoelens. Zij verkozen als mannen te
sterven en geen vrees te toonen.

Maar Manitu trad op hen toe, en richtte ten
slotte zijn zwarte oogen op Raffles.

— Kunt gij den grooten vogel berijden ?
vroeg hij.

Raffles knikte bevestigend.

— En uwe metgezellen ? vroeg het opper-
hoofd.

— Ook zij weten den grooten vogel te doen
leven, zei Raffles, die met opzet deze hoogdra-
vende woorden gebruikte, daar hij zeer goed
begreep, met welk een eerbiedige vrees de
wilden zijn vliegmaschine beschouwden, en hij
uit deze omstandigheid wellicht voordeel zou
kunnen trekken.

— Zijt gij de meester van den vogel ? ging
Manitu voort.

— Die ben ik !

— En deze mannen zijn uwe vrienden ?

— Dat zijn zij !

— Welnu — hoor dan naar de woorden welke
Koning Manitu tot u zal spreken.

Gij zult nu een uwer vrienden heenwenden
naar den grooten vogel, en gij zult hem zijn
rug doen beklimmen, en hij zal den vogel
berijden ! Keert hij echter niet terug, dan
sterft gij !

Een oogenblik had Raffles gehoopt, dat
Manitu hem alle drie met de vliegmaschine
zou laten opstijgen, maar nu dit niet het
geval was, richtte hij zich aanstonds tot Hen-
derson en zei op zachten toon snel eenige woor-
den tot hem.

De reus knikte, en scheen met moeite een
glimlach te verbergen.

Hij vroeg iets — Raffles antwoordde weder
even vlug, en toen richtte de reus zich tot
Manitu, en sprak :

— Ik ben tot je dienst, zwarte schobbejak.

Zeer gelukkig voor Henderson en zijn met-
gezellen, scheen het opperhoofd de beteekenis
van deze onheusche woorden niet te begrijpen.

Hij grijnsde even tegen den reus en maakte
in zijn eigen landstaal tegen een zijner minis-
ters, die dicht bij hem stond, een opmerking

over Henderson, die blijkbaar als een compliment aan zijn verbazende grootte en de breedheid van zijn schouders bedoeld was.

Henderson trad beurtelings op Raffles en Charles toe, en drukte hun de hand.

— Doe je best James; en laat het zwarte ontuig zien wat je kunt! zeide Charles. Misschien krijgen zij dan wel zooveel eerbied voor ons, dat zij ons dadelijk laten vertrekken.

— Daar zullen wij maar niet al te vast op rekenen! zeide Raffles hoofdschuddend, maar in ieder geval kan het ons niet anders dan voordeel brengen, als de wilden de machine in de lucht zien. Het zal echter wel minstens een uur duren, voor James de machine geheel heeft gerepareerd en de draden heeft nagespannen, — want het spreekt van zelf dat men ons hier zal houden.

Dat was goed gezien, want een aantal krijgers omringden Henderson, die zijn beide metgezellen nog eens toewuifde, en daarop den terugweg aanvaardde naar de hoogvlakte, waar zich de vliegmaschine nog altijd bevond.

Raffles en Charles werden naar de hut teruggebracht.

Manitu echter bleef, door zijn ministers omringd, in gezelschap van een paar duizend Maori's in het dorp achter, vol spanning, en ook met schrik vervuld voor de komende dingen.

Henderson werd weggeleid door een troep krijgers, aangevoerd door een broeder van Manitu, die tevens een zijner legeraanvoerders was.

Omstreeks twaalf uur in den middag was de hoogvlakte weder bereikt, en met een gevoel van aandoening zag Henderson de vliegmaschine terug, nog altijd bewaakt door de vijftig Maori's, die er in een wijden kring omheen zaten, in gehurkte houding, en blijkbaar met den diepsten eerbied vervuld.

De aanvoerder van de kleine afdeeling, welke

Henderson hierheen had gebracht, wisselde eenige woorden met een paar der mannen die waren achtergebleven, en daarop wenkte hij Henderson, die dadelijk zijn jas uittrok, zijn kist met gereedschap opzocht, en zorgvuldig de slap geworden spandraden opnieuw spande, en de draagvlakken zuiver richtte.

Zoo voortreffelijk was de vliegmaschine gebouwd, dat er van het overige niets gebroken was.

Hij keek de draden nog eens na, welke de stuurvlakken regelden, overtuigde zich dat het beschermend laagje van zeer fijne schilfertjes aluminium, en schellak, waarmede de schroef overtrokken was, niet geleden had, en maakte toen den Maori's door gebaren duidelijk, dat zij wat ruimte voor hem moesten maken.

De menscheneters weken met schuwen eerbied zoover mogelijk terug, en Henderson klom in den stuurstoel.

Hij draaide een klein koperen wielje om en de wonderlijke electromotor begon te snorren. Hij haalde een hefboom over en de thans ingekoppelde schroef begon te draaien, eerst langzaam, daarop hoe langer hoe sneller.

De „Duivel der Lucht" stooft vooruit, en de schroef verwekte zulk een hevige zuiging, dat een tiental Maori's door den luchtdruk ter aarde werden geworpen.

En daarop verhief de vliegmaschine zich snel in de lucht, terwijl de zon de aluminium draagvlakken als zilver deed glanzen.

En aanstonds steeg een gillende kreet van de hoogvlakte op, die in het dorp weerkaatst scheen te worden.

Voorafgegaan door de medicijnmeesters, wierpen alle inwoners zich tegelijkertijd voorover op den bodem, onder het uitstooten van onafhankelijke kreten, en waagden het niet, het oog op te slaan naar het wonder daar in de lucht.

Wie niet sterk is moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

DE WAANZINNIGE.

De „Duivel der Lucht” had binnen enkele minuten den afstand afgelegd, welke de hoogvlakte scheidde van het dorp, waar Manitu den scepter voerde.

Henderson liet haar eerst met opzet zoo laag mogelijk vliegen, en het geraas van de schroef joeg de vrouwen, die op de akkers aan het werk waren, luid gillend op de vlucht.

Wat de mannen betreft, zij hadden zich allen voorover geworpen, en meenden niet anders of daar was het verderf in aantocht dat aanstonds het geheele dorp en misschien wel het gansche eiland van den aardbol zou doen verdwijnen.

Manitu zelf lag languit voor zijn hut op den grond, onder het prevelen van onverstaanbare klanken, en het aanroepen van alle goede geesten wier namen hem maar te binnen wilden vallen.

Maar toen liet Henderson de machine stijgen tot op bijna twee duizend meter. Het gerucht van de schroef werd minder, en eindelijk durfde de stoutmoedigste het hoofd opheffen naar den wondervogel.

De „Duivel der Lucht” stond als een zilveren insect, een prachtige libel, tegen het pure blauw van den hemel.

Nu eens daalde de vliegmaschine alsof zij viel, dan weder tolde zij als dronken van vreugde om en om, beschreef spiralen, duikelde over den kop, maakte cirkels, en schoot dan weer eensklaps als een leeuwerik de lucht in, om een tijd lang uit het gezicht te verdwijnen, terwijl men haar aanwezigheid slechts kon afleiden uit het ver verwijderde gesnor van de schroef.

Dan weder verscheen zij plotseling opnieuw, viel als een steen uit de lucht, en naderde de aarde tot op nauwelijks vijftig meters.

Op die hoogte suisde zij met waarlijk duivelsche snelheid over de hutten van het dorp, en de inboorlingen, verbijsterd van angst en ontzetting, wierpen zich opnieuw ter aarde, meenend dat hun laatste uur gelsagen had.

Toen liet Henderson de vliegmaschine boven de zee manoeuvreeren, beschreef daar een

aantal bochten, liet de machine op den kop en op den staart staan, en schoot toen als een pijl uit den boog tot dicht bij de golven neder.

Ten slotte zette de vliegmaschine weder koers naar de hoogvlakte, waar zij bevallig als een houtduif neerstreek.

Van de inlanders was niets te zien.

Maar langzamerhand kwamen er eenige hoofden boven den rand van de hoogvlakte uitkijken, die behoorden tot de dappersten van de Maori's.

Zij overtuigden zich, dat de reuzenvogel weder veilig en wel geland was, en daar weder scheen te slapen op zijn oude plekje, en waagden het eindelijk te voorschijn te komen.

Henderson had zijn vliegkap opgehouden, en de groote brilleglazen verleenden hem een ontzagwekkend uiterlijk.

Hij had zijn dikke pels afgedaan, maar de grove handschoenen aangehouden.

Hij klom uit de machine en begon eensklaps op zonderlinge wijze rond te dansen, terwijl hij uit volle borst een lied aanhief.

Behoedzaam en vol eerbied kwamen de Maori's naderbij, maar zij bleven stijf van ontzetting staan toen zij den „berijder” van den grooten vogel met zijn geweldigen stofbril voor en zijn dikke wanten als dansend zagen verschijnen.

Nu en dan gaf Henderson een harden schreeuw om dadelijk daarop het populaire Engelsche wijsje weder te vervolgen.

De inlanders schoolden op veiligen afstand bijeen, en schenen elkander op fluisterenden toon te raadplegen.

Maar niemand durfde blijkbaar den vreemden toovenaar naderen.

Als Henderson op dat oogenblik gewild had, zou hij hebben kunnen vluchten, zonder dat men hem een stroobreed in den weg zou hebben gelegd.

Al dansend, en zonderlinge geluiden uitstootend, nu en dan over zijn hoofd buitelend of op zijn handen loopend, bereikte hij den rand van de hoogvlakte en begon de helling weder af te dalen om den weg naar het groote

dorp bij de kust in te slaan, waar hij zijn beide metgezellen had achtergelaten.

Hoewel de inboorlingen hem niet uit het oog verloren, omringden zij hem toch niet zooals den eersten keer maar volgden hem, terwijl zij met elkander druk en fluisterend spraken.

Anderhalf uur later ongeveer bereikte de optocht den voet van den hoogen heuvel, schreed door de openingen in de beide palisades, en bereikte het plein.

Nog altijd liep en sprong Henderson vooraan, zonder dat iemand hem lastig viel.

Manitu had hem nauwelijks gezien of hij wierp zich opnieuw voorover op den grond en schreeuwde :

— Taboe, Taboe!!!!

Henderson echter zong steeds door, en danste en gilte dat het een aard had, ofschoon het zweet hem langs het lichaam droop, want het was zeer warm.

Charles, die sedert een paar oogenblikken door de kleine opening in den wand had gekoken, richtte zich eensklaps verschrikt op, en wendde zich tot Raffles met de vraag :

— Mijn hemel, wat is er met James gebeurd ? De arme kerel springt en danst alsof hij krankzinnig is.

— Dat is hij ook Charles ! Maar op mijn verzoek.

— Wat ? Heb jij hem dat gevraagd.

— Ja.

— Maar waarom dan toch ?

— Omdat de Maori's evenals trouwens bijna alle andere wilde volksstammen, den krankzinnige als een soort heilige beschouwen. Hij is voor zijn geheele leven Taboe, en wordt met den allergrootsten eerbied behandeld.

— Dus daarom danst en zingt hij zoo druk ? riep Charles uit, die niet wist of hij moest lachen of Henderson beklagen.

— Ja, daarom. Je zult zien dat zij hem nu niet meer bij ons opsluiten, maar dat hij vrij mag rondloopen. Je begrijpt wel welk een groot nut dat voor ons kan zijn !

— Als zij het bedrog maar niet doorzien.

— Die vrees is niet zoo groot, vooral omdat James zooveel zijn kunsten in de lucht vertoond heeft !

Dat heeft hem reeds tot een soort afgod gemaakt !

Charles had zijn oog weder voor de opening gebracht en vervolgde :

— Je moet wel gelijk hebben ! Zij hebben hem in het midden van het plein neergezet en nu dansen zij als gekken om hem heen !

— Prachtig, en wat doet onze James ?

— Hij slaat de maat alsof hij een strijke in een of ander restaurant dirigeert !

— Zooveel te beter, het is wel erg warm, en ik beklaag onze beste James, maar het is voor de goede zaak. Wat doet Manitu ?

— Die staat voor zijn hut en maakt allerlei kabalistische gebaren, in de eene hand zijn bijl en in de andere een paar werpspiezen !

— Dan roept hij nu zijn huisgoden aan ! Zie je Jim Crossby niet ?

— Hij staat op eenigen afstand met gekruiste armen en is alles behalve in zijn humeur !

— Dat kan ik mij voorstellen. Als Europeaan moet hij natuurlijk den toeleg doorzien, maar hij begrijpt evengoed dat hij de Maori's toch niet van hun dwaling zal kunnen genezen.

— Dat mag zoo zijn, maar wat zij dan niet doen, dat zal die schurk wel voor hen in orde maken — als hij kan !

Charles had zich weder gebukt, teneinde door de kleine opening in den wand te zien, en nu zeide hij op fluisterenden toon :

— James speelt zijn rol voortreffelijk ! Hij stelt zich aan, alsof hij inderdaad waanzinnig was ! Nu geeft hij een mantel van een van de Maori's gegrepen, het ding omgeslagen en wandelt er nu trotsch als een pauw mee rond, terwijl hij uit volle borst blijft zingen. De wilden zien het zeker voor een of ander godsdienstig gezang aan, — tenminste zij luisterden in vrome aandacht, maar op behoorlijken afstand.

— Ik heb niet anders verwacht, Charles. De waanzin is voor deze onbeschaafde volksstammen iets zeer geheimzinnigs en daarom heilig !

— Zie eens, daar beginnen de Medicijnmeesters plechtig om hem heen te dansen ! Lieve hemel, ik kan mij er bijna niet goed bij houden ! Als wij ons niet in zulk een ernstigen toestand bevonden, zou ik het liefst in lachen uitbarsten of applaudisseeren — want het lijkt wel een circusvertooning.

— Ik weet al wat het is, zeide Raffles glimlachend. Die Medicijnmeesters zullen trachten den boozen geest te bezweren, dien zij in onzen braven James veronderstellen. Ik hoop echter oprecht, dat zij niet tot het uiterste zullen gaan !

— Hoe zoo ?

— Wel, die zwarte geneesheeren gebruiken zeer vreemde methodes om den duivel te bannen ! Bij verschillende ziekten, en ook bij zielsziekten, zooals de waanzin er een is, leggen zij

den patient op den rug, gaan hem met drie man op het lichaam zitten, springen op en neer en zijn in de stellige verbeelding dat de kwade geest van de ziekte onmogelijk tegen dit hossen bestand kan zijn en het lichaam ontvlucht.

— Maar dat zal onze James nooit toelaten! riep Charles verschrikt uit.

— Misschien toch wel! Hij is zoo zwaar gebouwd en sterk — die Medicijnmeesters zijn dwergen bij hem vergeleken.

Charles had opnieuw zijn oog voor de opening gebracht en riep nu uit:

— Je hebt waarlijk gelijk — daar begint het gedoe al en James laat het maar kalm begaan.

Inderdaad de Medicijnmeesters, drie in aantal, hadden den gewaanden waanzinnige aangegrepen en dwongen hem nu op den grond te gaan liggen in het midden van het plein.

Het woord dwingen moet hier een weinig overdrachtelijk worden opgegeven, want Henderson dacht er niet aan tegenstand te bieden.

Integendeel, hij bleef uit volle borst zijn geheele repertoire van Londensche variété-liedjes afzingen.

De Medicijnmeesters begonnen met een eigenaardigen rondedans om den patient uit te voeren, waarbij zij op kleine rieten fluitjes bliezen, gillende kreten uitstieten en hun lange ketens van heilige steenen, welke zij om den hals droegen, lieten rammelen.

Op eenigen afstand hadden een tiental helpers plaats genomen, die hun moesten bijstaan om den boozen geest uit te drijven.

Zij zaten allen op den grond gehurkt en hielden tusschen de knieën een eigenaardig gevormde trom, waarop zij met de vuisten sloegen, waardoor een eigenaardig rommelend geluid werd teweeg gebracht, dat uren ver hoorbaar was.

Het waren de krijgstrommen van dezen oorlogszuchtigen stam uit een stuk van een palmboom vervaardigd, bespannen met honden huid en behangen met bundels gespald vlas, afgewisseld met bosjes haar, afkomstig van de hoofden hunner gedooide tegenstanders.

Daar echter al dit geschreeuw en getrommel,

dit gespring en gefluit niets scheen uit te werken, namen de Medicijnmeesters tot krachtiger middelen hun toevlucht.

Zij traden op Henderson toe, die gemoedelijk ag toe te kijken en namen onverhoeds op zijn buik plaats.

Maar dit ging den reus wel wat al te ver!

Hij barstte in een schaterlach uit, die de drie wilden dadelijk van hun zitplaats wierp, nam er twee in den nek en wierp hen te midden van de trommelende inlanders, waar zij juist dezelfde uitwerking hadden als een houten bal in een kegelspel.

Met de handen in de zijde brulde Henderson van het lachen in het midden van het plein, totdat de tranen hem over de wangen liepen.

En dadelijk daarop begon hij een Schotsche drie te dansen, die de bewondering zou hebben opgewekt van menig matroos in de kroeg der Londensche havenwijken.

Vervolgens danste hij in zijn eentje een polonaise, waarbij hij aan een veronderstelde danseres de hand reikte en sierlijke buigingen maakte voor zijn tegendansers, die er al evenmin waren.

Manitu en zijn Ministers beschouwden dit alles met diepen eerbied, in de vaste overtuiging, dat de blanke reus omgang had met geesten en minstens een dozijn of acht goden.

Het opperhoofd waagde het eindelijk op hem toe te treden en voorzichtig de spieren van zijn armen te betasten.

Daarop vroeg hij slechts dit eene woord:

— Sterk?

Henderson antwoordde niet, maar nam glimlachend het geweer uit de handen van het kani-balen-opperhoofd.

Hij greep het bij de kolf en bij den loop, en het volgende oogenblik had hij het met een enkele beweging over zijn knie in twee gebroken.

Manitu stooft achteruit, alsof hem die bewerking zelf wedervaren was, met de handen boven het hoofd en ongearticuleerde kreten uitstootend.

Maar Henderson bromde tevreden voor zich heen:

— Dat is al weer een vuurwapen minder!

HOOFDSTUK VIII.

REDDING EN VLUCHT.

De gevangenen kregen omstreeks drie uur in den middag een maal bestaande uit Kapanas en Taro's, benevens een stuk geroosterd geitenvleesch, alles opgediend uit een paar groote palmladeren en sterk gekruid met een soort Spaansche peper en Charles moest naar eer en geweten verklaren dat het lang niet kwaad was.

De avond begon langzamerhand te vallen, en nog steeds deed Henderson allerlei dwaze dingen, speelde met kiezelsteentjes, liep een paar loslopende varkens achterna, trachtte een der gladdakkers te leeren opzitten, waarvoor de hond hem beloonde door hem in de vingers te bijten, stond een tijdje lang op zijn hoofd, tilde een paar van de Maori-krijgers spelerwijs met gestrekte armen in de hoogte en gedroeg zich, zooals men het in billijkheid van een ongevaarlijken gek zou kunnen verwachten.

Raffles had goed gezien — Henderson genoot bijna volkomen vrijheid maar toch verloor men hem niet geheel en al uit het oog.

Jim Crossby was nog eenige malen op het dorpsplein verschenen en had een gesprek gevoerd met Manitu, klaarblijkelijk met de bedoeling hem over te halen de blanken te laten doodden.

Maar Manitu weifelde nog steeds — hij mocht de Goden niet vertoornen, nu dezen hem en zijn stamgenooten het wonder van den grooten Vogel hadden doen aanschouwen.

Dienzelfden avond zou er een groot feest worden aangericht, ter eere van den wonderlijken reuzenvogel, die vloog wanneer een blanke hem bestuurde.

Charles en Raffles hadden door het kleine gat in de heilige hut de toebereidselen voor dit feest reeds kunnen waarnemen.

Er werden ontzaglijke hoeveelheden Mangowortelen, Kapanas, Taro's en andere knolvruchten aangedragen, die in groote hoopen rondom het plein werden opgestapeld.

Uit een der voorraadloodsen van het Opperhoofd werden drie of vier vaten gerold, oogen-schijnlijk met brandewijn of arak gevuld.

Den geheelen middag hoorde men het gegil van de gekeelde biggen, die vervolgens aan spitten werden gebraden, na zorgvuldig te zijn schoongemaakt.

Voorts werd er nog gerookt en gedroogd vleesch aangevoerd en op cocos-latten neergeegd.

Toen Charles deze toebereidselen zag, vroeg hij verbaasd:

— Zouden er nog bewoners van andere dorpen of van andere eilanden te gast komen?

— Neen Charles, — die ontzaglijke hoeveelheden voedsel zijn alleen voor de bewoners van dit dorp. Daarin is iets verwonderlijks gelegen. De Maori's hebben de gewoonte bij dergelijke festiviteiten zich zoo vol te stoppen met voedsel, dat zij zich letterlijk niet meer kunnen bewegen, en verdoofd nederstorten. Ik acht dat zelfs in dit geval een gelukkige omstandigheid. Maar al te vaak worden deze feesten aangericht ter gelegenheid van een overwinning op den vijand en dan hebben er afschuwelijke tooneelen van kanibalisme plaats, aan welker beschrijving ik mij niet waag.

— Ik heb Jim Crossby gedurende eenigen tijd niet gezien! hernam Charles. Zou hij zich met zijn mannen naar zijn schip hebben teruggetrokken?

— Dat is niet onwaarschijnlijk. Hij kent zijn zwarten, en hij weet dat hij op hun gevaarloosheid niet al te zeer moet vertrouwen, wanneer zij zich hebben zat gedronken aan slechte brandewijn of arak. Dan kunnen hun dierlijke instincten wel eens boven komen — en de vier blanken zouden daar het slachtoffer van kunnen worden.

De duisternis begon nauwelijks te vallen of het feest nam een aanvang.

Het werd ingeluid door een vreeselijk misbaar, gegil, gejoel, tromgeroffel op het slaan op een soort koperen bekkens.

Op sommige punten waren vuren ontstoken, die voortdurend opnieuw van brandstof werden voorzien — ontzaggelijke takkenbossen, waarvan de gloed op verre afstand te zien was.

Zeer waarschijnlijk hadden de luchtreizigers in dien stormachtigen nacht, toen de orkaan hun honderden kilometers uit den koers wierp, een dergelijk vuur gezien.

Het groote dorpsplein was nu fantastisch verlicht en de Maori's leken wel duivels, zooals zij daar rondansten, beschenen door de rossige vlammen der houtvuren.

De maaltijd, die vele uren zou duren, nam een aanvang.

De drinkbekers, voor het meerendeel doorgesneden cocosnoten, maar ook bestaande uit den schedel van een verslagen vijand, werden boordevol gevuld, en Manitu zelf gaf het goede voorbeeld.

Door het onophoudelijk geraas en het gebeuk op de Tam-Tams konden de beide gevangenen niet meer hooren, of de voetstappen hunner bewakers nog steeds weerklonken.

Zij mochten hier echter niet aan twifelen, want het opperhoofd zou zeker niet gedoogen, dat de hut niet veilig bewaakt werd.

Charles had met behulp van zijn zakmes het gat een weinig grooter gemaakt, en hij zag nu, dat er geregeld een schaduw voorbij kwam — de hut werd dus nog altijd door wachtposten omringd.

Intusschen scheen het feest zijn hoogtepunt te hebben bereikt.

De Maori's slaakten kreten als wilde dieren onder den invloed van den sterken drank, die overvloedig stroomde, en hier en daar schenen bloedige twisten te zijn ontstaan.

Het was reeds één uur in den nacht, maar Raffles en Charles dachten er niet aan een poging te doen om in te slapen.

Zij wisten, dat zij thans het grootste gevaar liepen.

Want wie kon zeggen, of Manitu, die zelf niet geheel nuchter meer was, genoeg macht over zijn onderdanen zou behouden, om de heiligheid van de hut, waar de blanken waren opgesloten, te doen eerbiedigen.

Indien eenmaal het moordzuchtige instinct bij de menscheneters zich baan had gebroken, dan zou wellicht niets hun bloeddorst paal en perk kunnen stellen.

En dan — was het niet mogelijk, dat de brave Henderson waakte en een gelegenheid zocht de beide mannen te bevrijden?

Charles keek bijna onophoudelijk door de opening en zag hoe hier en daar reeds een aantal Maori's waren neergevallen, letterlijk volgegeten en bedwelmd door den drank.

Dat waren zeker de zwakkelingen — want

menigmaal duurde zulke eetfeesten twee of drie dagen onafgebroken voort.

— Ik denk dat dit meer een gezellig onderonsje is! merkte de jonge man na eenigen tijd op. Het is zeker maar een klein feestje, dat niet veel om het lijf heeft!

— Dat is ook onderdaad zoo — de voorraad voedsel viel mij nog al mee.

De vuren waren langzamerhand uitgegaan, want er was niemand meer die den lust of de kracht had er naar om te zien.

Het werd langzamerhand wat stiller en de beide vrienden hoorden nu weer duidelijk de voetstappen der schildwachten, die niet aan het festijn hadden mogen deelnemen.

Maar plotseling schenen ook deze op te houden.

Charles, die weder voor het kijkgat had plaats genomen, zag scherp uit, maar hij zag niets meer passeeren.

Maar eensklaps hoorden Raffles en Charles een licht gerucht aan de achterzijde van het heilige huis, waar hij dicht aan de binnenste palissade grensde.

En een oogenblik later klonk een zachte stem die zeide:

— Ik ben het Mylord! Ik heb den schildwacht neergeslagen! Gij zult echter niet door de deur kunnen, want de wilden zijn nog lang niet allen in slaap en het is nog veel te licht — zij zouden uw Europeesche kleederen dadelijk zien.

— Maar jij zelf dan, James? vroeg Charles fluisterend.

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, mijnheer Brand, maar op dit oogenblik ben ik ook een menscheneter, klonk de stem van den reus aan den anderen kant van den houten wand.

— Mijn hemel — wat heb je dan uitgevoerd? vroeg Charles verschrikt.

— Niets anders dan mij geheel ontkleed, mijnheer Brand, op een paar lappen na, de moeite bijna niet waard. Ik heb mij zwart gemaakt met houtskool van een der vuren, en mij verkleed in de hut van Manitu, waar toch niemand durfde komen. Ik heb mijn kleeren in een bundeltje bij mij, en ik verzeker u, dat ik het volstrekt niet koud heb — integendeel!

— Wij moesten nu liever niet zooveel praten, en deden beter als wij handelden, liet Raffles zich hooren. Kunnen wij hier achter uit?

— Gebruikt uw messen, Mylord, dan zal ik aan dezen kant beginnen — een paar boom-

stammen er uit is voldoende — en tot de palissade is het maar een pas of vijf. Ik heb mij al meester gemaakt van de geweren en de munitie der bewakers.

Zonder iets te zeggen hadden Raffles en Charles hun messen weder te voorschijn gehaald, die voorzien waren van een zaaglemmet en begonnen daarmede ieder een der boomstammen te bewerken.

Het was een lastig werkje in het duister, maar toch waren na een half uur de boomstammen doorgezaagd — en toen kon Henderson ze afbreken alsof het zwavelstokken waren.

De opening was nu groot genoeg, om er doorheen te kunnen kruipen en een seconde later stonden de twee vrienden tegenover een reusachtigen boschneger, met een gitzwart lichaam dat glansde als anthraciet.

— Is dat houtskool? vroeg Charles verwonderd. Maar beste James het glimt!

— Geen wonder mijnheer Brand — ik heb een overvloedig gebruik van schapenvet gemaakt, omdat ik had opgemerkt, dat al deze zwarte bandieten glimmen, alsof zij met spekwoorde zijn ingewreven.

— Het is niet alsof, James — het is werkelijk zoo! zeide Raffles glimlachend. Het is nu echter niet de aangewezen tijd om elkander ethnografische lesjes te geven — wij zullen liever beenen maken! Waar zijn de geweren?

Henderson raapte de wapens op, welke hij tegen den voet van den houten wand had gelegd, benevens een paar boordevolle patroontasschen.

Raffles en Charles wierpen de wapens aan den riem over hun schouders, ijlden op de lage palissade toe en wipten er met een enkelen sprong overheen.

Het was een gevaarvolle onderneming, want zeker waren nog niet alle Maori's onder den invloed van den sterken drank, en zij liepen dus veel kans bij het oversteken van de ruimte tusschen de hut en de palissade te worden gezien.

Aan den anderen kant stonden zij een oogenblik stil en luisterden.

Niets liet zich echter hooren.

Nu snelden de mannen zoo vlug zij konden voort, waarbij Henderson den weg wees, die als „krankzinnige” gelegenheid genoeg had gehad om door het geheele dorp te zwerven.

Zonder te aarzelen voerde hij Raffles en Charles naar de voornaamste palissade en hier moesten zij zich nogmaals in gevaar begeven,

want de schildwachten liepen nog altijd heen en weder over het smalle plankier, dat aan de binnenzijde ter halver hoogte van de vijftien voet hooge palissade was aangebracht, zoodat zij er juist overheen konden zien.

Door de groote poort te ontsnappen zou wel onmogelijk zijn, want daar hielden minstens 20 man de wacht, van wie er zeker verscheidenen met geweren bewapend zouden zijn.

Onder deze omstandigheden mochten zij het niet op een gevecht laten aankomen.

Zij wachtten dus geduldig af, tot een der schildwachten uit het gezicht was en daarop klauterde Henderson het eerst op de schouders van Raffles, en van het plankier over den rand van de palissade, waarbij zijn huid hier en daar leelijk geschaafd werd, daar hij niet over de lenigheid van de inlanders beschikte.

Raffles en Charles wisten zich, als goed geoeffende acrobaten, zonder hulp op het plankier te werken en lieten zich even later aan de andere zijde van de palissade vallen.

Zij waren in vrijheid!

Toch was het gevaar nog volstrekt niet geweken, want hun vlucht kon ieder oogenblik ontdekt worden en men zou aanstonds begrijpen, dat zij zich naar de vliegmaschine zouden begeven.

Gelukkig was het een donkere nacht en de mannen zorgden, dat zij een grooten voorsprong kregen.

Zij ijlden het bergpad af en moesten zich nu en dan verbergen als een Maori voorbijkwam uit een der andere dorpen.

Door de vlakte snelden zij voort, nadat Henderson vlug zijn kleederen over zijn zwart gemaakt lichaam had aangetrokken.

Na anderhalf uur loopens bevonden zij zich onder aan de helling van de hoogvlakte — en nu stond hun nog een zeer moeilijke taak te wachten, want de „Duivel der Lucht” werd nog altijd door een vijftigtal krijgers omringd.

Geweld te gebruiken zou natuurlijk gelijk staan met zelfmoord — en alleen list kon hier baten.

Raffles had even nagedacht en zeide nu:

— Luister eens goed, James! Die krijgers daarboven hebben je immers ook reeds als waanzinnige gezien?

— Zeker, Mylord!

— Houdt je dan nog steeds krankzinnig, wasch je gelaat weder af en tracht hen duidelijk te maken, dat je nogmaals een vlucht wil

maken, op bevel van Manitu. Je kunt bijvoorbeeld het groote zoeklicht in werking stellen, dat zal hen van eerbied en vrees vervullen, en als je alleen komt, zullen zij niet aanstonds wantrouwen koesteren! Zoodra je de vliegmaschine van den grond hebt kunnen brengen, zijn wij natuurlijk geholpen, want dan behoeft je niets anders te doen, dan in de vlakte neer te strijken, op ongeveer 200 meter hier vandaan. Laat het zoeklicht steeds werken, zoodat je ons goed kunt zien. Wij zullen dan, terwijl de machine uitrolt, aan boord springen, juist zooals men het op een rijdende tram doet, en dadelijk stijgt je weer omhoog.

— Maar wacht eens, Edward! liet Charles zich hooren. Laten wij dien schurk van een Jim Crossby, die ons wilde laten vermoorden, maar kalm aan zijn lot over?

— Maak je maar niet ongerust, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Daarvoor is gezorgd. Toen James vanmiddag in de lucht rondcirkelde, heeft hij met ons toestel voor draadlooze telegrafie de dichtstbijzijnde Australische stad geseind, en als de autoriteiten daar dadelijk gehandeld hebben, kunnen de schepen over twee uren, dat wil zeggen, bij het aanbreken van den dag, hier zijn.

— Dan is alles goed! fluisterde Charles opgewonden.

Henderson had intusschen de houtskool van zijn gelaat gewreven en begon nu de helling van den heuvel te beklimmen, terwijl Charles en Raffles zich vol spanning een tweehonderd meter verder in de vlakte terugtrokken.

Hier was een groot terrein, uitsluitend met kort gras begroeid, hetwelk voortreffelijk geschikt was om er met de vliegmaschine te landen.

Want zoo groot was de hitte van den dag geweest, dat al het water van de ontzettende regens van den vorigen nacht reeds door de uitgedroogde aarde was opgezogen.

Met kloppend hart wachtten de beide vrienden en de minuten leken hun evenzooveel uren.

Maar eensklaps werd een verblindend schijnsel zichtbaar, dat zich in de lucht scheen te verheffen.

De twee vrienden waren niet bij macht den kreet van vreugde te onderdrukken die hun naar de lippen drong.

De „Duivel der Lucht” was dus opgestegen. De vliegmaschine cirkelde even rond, als om

zich te oriënteeren en daalde toen snel naar de vlakte.

Maar daarboven schenen de wilden het bedrog te hebben doorzien en luid schreeuwend met hun strijdbijlen zwaaiend, verschenen zij aan den rand van de hoogvlakte en stromden de helling af.

Nog eenige minuten — en Raffles en Charles fel belicht door het zoeklicht, zouden ontdekt worden en weder in handen van de wilden vallen — en dan zou wellicht hun lot beslist zijn!

Maar James had het gevaar gezien.

Hij liet de vliegmaschine nog meer dalen, zette den motor af en gleed met een gewaagde zwenking op het grasveld neder, op slechts eenige meters vóór de beide mannen daar beneden.

Raffles en Charles zagen de machine als een reusachtige libel op zich afkomen.

Zij sprongen terzijde, lieten het voorste gedeelte van de machine voorbijgaan, en klampen zich toen vast aan het schuitje.

Een oogenblik werden zij medegesleurd — toen slingerden zij hun beenen over den rand, en bijna tegelijkertijd bracht James den motor weder op gang. De „Duivel der Lucht” schoot opnieuw omhoog, terwijl op de vlakte het gekrijsch van de bedrogen inboorlingen weerklonk, die hen vruchteloos hun pijlen en kogels achterna zonden!

Langzaam begon de hemel zich bij het oosten rood te kleuren.

Over een uur zou de zon zijn opgekomen.

Raffles had in den stuurhut naast James plaats genomen, en nam nu de besturing van de vliegmaschine over.

Hij doofde het zoeklicht, bracht de machine op aanzienlijke hoogte, en stuurde haar tegelijkertijd in de richting van het dorp van koning Manitu.

Binnen een enkele minuut had de wonderbaarlijke vliegmaschine den afstand van ruim acht kilometer afgelegd.

De „Duivel der Lucht” vloog nu op een hoogte van bijna vijf duizend meter, en bleef in groote kringen rondvliegen boven het dorp, waar nog even de rossige gloed van de niet geheel gedoopte vuren te zien was.

Een half uur later was het al zoo licht, dat men de omtrekken kon waarnemen, en een kwartier later weder zagen de luchtreizigers de hutten van het dorp, en ook het stoomschip, dat nog altijd in de kreek lag, zich schijnbaar van geen gevaar bewust.

Juist toen de zon boven de kim verrees, scheen het dorp eensklaps uit haar slaap te ontwaken.

Als mieren krioelden de Maori's dooreen, blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi.

Zeker was zoeven het bericht van de ontsnapping van de drie vreemdelingen bekend gemaakt!

En tien minuten later moesten de zeeroovers het ook weten, en er hunne gevolgtrekkingen uit maken — want de rookwolken, die uit de pijp omhoog kronkelden werden dikker, en het anker werd opgehaald.

Maar juist verscheen aan den horizon de vorm van een schip — toen nog een, en daarop nog twee tegelijk!

Dat waren de torpedojagers, die full speed kwamen opzetten, om den gevaarlijken roover Crosby en zijn rotgenooten weder te vangen!

Maar Crosby kon die schepen nog niet gezien hebben!

Hij liet zijn schip wenden, en voer de kreek uit.

De zeeroover zette koers naar het Westen, en misschien zou het schip nog wel ontkomen kunnen tusschen de honderden eilandjes met hunne gevaarlijke klippen, die alleen voor den ervaren zeeman in deze streken toegankelijk zijn.

Dadelijk liet Raffles de machine dalen en hield op de torpedojagers aan.

Charles, die zijn doel begreep, maakte zich gereed te seinen, en een kwartier later veranderden de Engelsche oorlogsschepen hun koers, en voeren eveneens naar het Westen.

Een uur later was de zeeschuimer ingehaald!

Hij trachtte desniettemin toch nog te ontkomen, maar een kanonschot, dat dof over de golven rolde, deed hem bijdraaien.

Een tiental sloepen, met gewapende matrozen bemand, roeide naar het kaperschip....

Toen pas verhief de „Duivel der Lucht" zich trotsch in de lucht, en verdween in de wolken.

De volgende aflevering bevat:

De overval van Deming.

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met



Voor België:
2 francs.



grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameler, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.



Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885